

BEZWAARSCHRIFT

Th.H.L. Michiels, Doctor of Naturopathy
&
Master of Naturopathy

BEZWAARSCHRIFT

© 2007 Th.H.L. Michiels

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook en evenmin in een gegevensopzoeksysteem opgeslagen worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslagontwerp F. Michiels

In dit bezwaarschrift, waarvoor ik persoonlijk volledig verantwoordelijk ben, is uitdrukking gegeven aan het allerwegen bestaande ongenoegen over het per zeven april 2006 door het 'Regionaal Medisch Tuchtcollege' te Amsterdam uitgesproken vonnis over de drie 'Millecam-artsen'.

Een vonnis, dat kan worden beschouwd als de resultante van een onzuivere, ongenuanceerde en tegelijk onzindelijke machtsstrijd tussen de reguliere en alternatieve geneeskunst.

Maar ook een vonnis, waarmee het tuchtcollege zichzelf een diep beschadigende kerf heeft toegebracht door de eigen objectiviteit en integriteit te verkwanselen voor een in elk opzicht meer dan ridicule en absurde veroordeling.

Uit het in dit geschrift gevoerde betoog kan blijken, dat er op een afschuwelijke manier, conflicterend met maatschappelijke opvattingen, in de ruimste zin van het woord met de waarheid is gemanipuleerd.

Er kan bovenal blijken dat op generlei wijze ethische en collegiale normen zijn gerespecteerd.

Eveneens kan worden vastgesteld, dat het gehalte van het vonnis enerzijds werd gevoed met onzuivere motieven door de Inspectie voor de Gezondheidszorg en anderzijds door pertinente leugens en sjacheren met de waarheid van de immer op vuige en ondermaatse wijze opererende fundamentalisten van de 'Nederlandse Vereniging tegen de Kwakzalverij'.

De bejegening van hun 'slachtoffers' door de representanten van deze vereniging roept associaties op met een als pathologisch te duiden gruwelijk fanatisme en een ongekende vorm van volkomen misplaatste arrogantie en zelfoverschatting.

Zeer zeker misplaatst tegen de achtergrond van de in dit betoog uitvoerig beschreven vermijdbare en verwijtbare reguliere medische blunders en missers, die maar al te vaak de dood tot gevolg hadden, maar die in het geheel niet of nauwelijks tuchtrechtelijk werden bestraft.

Dit is strijdig met de in ons land geldende democratische spelregels en verwijst bovendien duidelijk naar een juridisch stelsel waarbinnen met twee maten wordt gemeten.

Kortom, voor de 'Millecam-artsen' een schandelijk en onaanvaardbaar vals steekspel, dat indruist tegen alle redenen, recht en billijkheid.

Volgaarne zou ik hier in het bijzonder ten gunste van deze drie artsen en voor de alternatieve geneeskunde in het algemeen, desgewenst als getuige à décharge, fel tegen willen protesteren!!!

Een protest, dat als een pleidooi voor onmiddellijke vrijspraak en zuivering van alle blaam dient te worden opgevat.

Een protest ook, dat gerechtvaardigd wordt door de wetenschap dat de populariteit van de alternatieve geneeskunde aldoor stijgende is.

‘Misschien is niets geheel waar, en zelfs dat niet!’
(Multatuli)

GEBONDEN EN GENAAID!!!

Misschien had Sylvia Millicam kanker? Misschien had Sylvia Millicam een ontsteking? Misschien had Sylvia Millicam kanker en een ontsteking? Misschien is niets geheel waar, en zelfs dat niet!’

Zeven april 2006 was niet alleen een zwarte dag voor de alternatieve geneeskunst, maar ook een wel zeer besmeurde zwarte dag voor het medisch tuchtcollege. Het Regionaal Medisch Tuchtcollege te Amsterdam deed toen uitspraak in ‘de zaak Millicam’ en kwalificeerde zich daarmee in de voorste gelederen van het ‘List- en bedroggenootschap’. De integriteit van dit college liep met dit vonnis bijzonder diepe en onherstelbare kerven van averij op.

De arts R. Broekhuysen werd voor het leven als arts geschorst en de artsen E. Dankmeijer (internist – diabetoloog) en J. Koonen mochten voor respectievelijk een half jaar en 1 jaar hun beroep niet meer uitoefenen.

Tijdens het lezen van het vonnis werd ik overvallen door een diversiteit van gedachten en associaties.

Zo moest ik denken aan het uit de politiek zo bekende woord ‘parlementariër’, dat ontleed in de woorden ‘parler’, d.w.z. ‘spreken’ of in dit geval absoluut juist ‘lullen’ en het woord ‘mentir’, d.w.z. ‘liegen’, op zeer kernachtige wijze het ‘juridisch – medisch gehalte’ van het geproclameerde vonnis weergaf.

Ook moest ik denken aan het prachtige boek ‘Leugenaars’, de passie van Stine Jensen.

Volgens Stine is de mens in de eerste plaats een liegbeest. Maar, omdat hij gereedschappen maakt wordt hij ook wel *homo faber* genoemd, of *homo economicus*, omdat hij geld verdient, maar *homo mentiens*, liegbeest, kan worden beschouwd als de meest adequate typering van onze soort.

Vooraf aan het vonnis ware het dan ook wellicht buitengewoon dienstig geweest dat zowel het medisch tuchtcollege, alsook de Inspectie voor de Gezondheidszorg en heel in het bijzonder de fundamentalisten die samenhooken onder de naam ‘Nederlandse Vereniging tegen de Kwakzalverij’, het excellent goed doorwrochte werk van Stine over ‘LIEGBEESTEN’ eens zeer aandachtig zouden hebben gelezen. Volgaarne had ik dit voortreffelijke boek aan allen die aan de totstandkoming van dit bepaald niet onbezoedelde vonnis hebben meegewerkt, desnoods persoonlijk, geschonken. Nu sta ik met lege handen,

want met een ander prachtig boek, geschreven door dr. Joep P.M. Schrijvers, met als titel 'Hoe word ik een rat?' en met als ondertitel 'De kunst van het konkelen en samenzweren', zou ik in dit geval een overbodige, om niet te zeggen zelfs een absurde, schenking hebben gedaan. Immers, van alles waarover Joep schrijft zijn de representanten van zowel het medisch tuchtcollege en van de inspectie alsook de antikwakkers vast en zeker reeds volledig op de hoogte.

Zij weten allen, zonder enige twijfel, exact hoe de 'manipulatie- zweep' te hanteren.

En, in het reguliere medische circuit weet men toch ook alles van konkelen, streken uithalen en samenzweren?

Het is volgens mij aldaar een alledaagse bezigheid. Wie spant er met wie samen? Wie zijn er 'twee handen' op een buik en wie manipuleert wie? Wie moet er worden gespaard en wie moet er worden genaaid?

Vertrouwt men op de formele verhoudingen, zogezegd op het 'nette' spel', dan komt men bedrogen uit. Met gore rotstreken en chirurgische precisie wordt het andere spel, het machtsspel, gespeeld!

De zaak 'Millecam' is zo'n goor machtsspel.

Gelijk een stel onbenullen dat pleegt te doen, is er ook hier op een afschuwelijke manier met de waarheid gemanipuleerd en heeft men er op geen enkele wijze blijk van gegeven dat zowel ethische als collegiale normen zijn gerespecteerd.

Het tegendeel is waar!

Op gewetenloze wijze, uitsluitend ter verkrijging van het eigen gelijk, heeft men een drietal zeer consciëntieus werkende alternatieve artsen tot in het diepst van hun wezen nodeloos en onacceptabel gekrenkt en beschadigd.

De ondermaatse, onzinnige en eigenlijk perfide conclusie van het medisch tuchtcollege, dat de normen voor de behandeling van borstkanker zijn genegeerd, de onderzoeksmethoden ontoereikend zijn geweest, de patiënte, mevrouw Millecam dus, noodzakelijke informatie is onthouden en de betrokkenen niet hebben overlegd met huisarts en medebehandelaars kan worden beschouwd als een ultieme poging om hen die anders over geneeskunst denken met drek te overgieten en vervolgens op ongelimiteerde wijze neer te sabelen.

Het is beschamend, meer dan beschamend, dat op deze wijze in dit land van mist, boerenkool en spruitjes, vol van eigengereide betweters, quasi wetenschappers en lieden die bijkans van hoogmoed uiteen spetteren, recht wordt gesproken. Het is een vonnis dat bol staat van de lullekoek en de uitkomst reeds voor de procesgang bekend was. Een subliem voorbeeld van een goor en extreem onfatsoenlijk machtsspel. Onschuldige mensen op basis van valse aantijgingen beschuldigen en veroordelen is na moord- en doodslag, juridisch gezien, misschien wel zo'n beetje het ergste wat een mens maatschappelijk kan worden

aangedaan.

Het behoeft geen betoog, de drie alternatieve geneesheren zouden en moesten hangen, ongeacht de inhoud van het verweer.

En wederom heeft men met dit vonnis de afschuwelijke en absurde intentie gehad om zonder blikken of blozen op hautaine wijze te beweren dat men in het reguliere circuit deze ernstig zieke patiënte wel zeer zeker van een wisse dood had kunnen redden.

Als je maar lef hebt!

Hypocriete geneeskunde

Tegen de achtergrond van het gegeven dat de eerste klap veelal een daalder waard is, poneer ik hier dan ook maar meteen mijn rotsvaste stelling dat mevrouw Millecam waarschijnlijk door zich niet met chemotherapie te hebben laten behandelen zeer zeker langer heeft geleefd. Hiervan ben ik overtuigd! Elders heb ik reeds geschreven dat in veel gevallen van kanker, zo er bij Sylvia al van kanker sprake was, het 'niet-behandelen' als de beste behandeling kan worden beschouwd.

Ook de auteur Greenberg stelde destijds in de New Scientist dat in de oncologie patiënten worden geïntoxiceerd, dus worden vergiftigd met cytostatica, respectievelijk chemotherapie en radiotherapie en met het lancet, het mes, worden verminkt, in een wanhopige poging om het onbehandelbare behandelbaar te maken. En ook Susan Sontag stelt in haar boek: 'Ziekte als spookbeeld', dat de behandeling van kanker erger is dan de ziekte zelf.

Verder is het nogal onthutsend dat uit een vrij recente enquête onder Canadese artsen moest blijken dat de meerderheid van hen op grond van giftigheid en ineffectiviteit een chemokuur zou weigeren. Zonder het zich wellicht te realiseren, wordt door de eigen reguliere klik met deze bevinding alle 'wetenschappelijkheid' van de oncologie in z'n hemd gezet en leunt dit als therapie bedoelde 'oncologisch handelen' dan ook daarmee dicht tegen de opperste vorm van reguliere kwakzalverij aan.

Echter, deze weigeraars, die zelf dus niets zouden slikken zijn wel de voorschrijvers van deze 'gifstoffen' aan patiënten die zich in het volste vertrouwen aan dit soort hypocriete artsen overgeven.

Hoe ethisch is het nu om deze chemische behandeling dan wel aan anderen op te dringen en hoe strookt dit dan met het geweten of de Bijbelse boodschap: 'Wat Gij niet wilt dat U geschiedt, doe dat ook bij een ander niet?'

In dit verband en tevens ter bevestiging van het gelijk van de genoemde

Canadese artsen, verwijst ik hier naar enkele prominente Nederlanders, zoals Guusje Nederhorst die aan borstkanker is overleden en Johan Stekelenburg die aan slokdarmkanker overleed. Bij hen waren de reguliere chemobehandelingen in elk geval ook niet erg succesvol of nog duidelijker gesteld, gewoon volledig zinloos geweest en dus als totaal mislukt te beschouwen.

Ook Frederique Huydts werd vanwege darmkanker met chemo en bestraling behandeld en na aanvankelijk genezen te zijn verklaard sloeg het kankerproces, met waarschijnlijk uitzaaiingen naar de nieren, ruim een jaar later weer onverbidlijk toe. Ondanks alle behandelingen overleed ook zij op zeer jeugdige leeftijd.

En bij radiocoryfee Krijn Torringa werd keelkanker ontdekt. Aanvankelijk leek hij de strijd in zijn voordeel te hebben beslecht. De talloze chemobehandelingen leken aan te slaan maar uiteindelijk sloeg de kanker wederom in alle hevigheid toe en medio augustus 2006 overleed ook hij.

Voor een grote mond van reguliere zijde is derhalve weinig ruimte en bescheidenheid zou tenminste nog enigszins sieren. Zeer zeker is er geen plaats voor het afkatten van de alternatieve opvattingen van hen die anders dan te doen gebruikelijk over geneeskunst denken.

Ook dient ernstig bezwaar te worden gemaakt tegen het op onaanvaardbare wijze opeisen van het exclusieve recht om zowel de diagnostiek als de behandeling van mensen met kanker uitsluitend aan het reguliere circuit toe te vertrouwen. Daarmee wordt bovendien aan elke patiënt in het vervolg de mogelijkheid ontnomen om op legitieme wijze zelf te bepalen op welke manier hij of zij met zijn of haar eigen gezondheid, zijn of haar ziekte en zijn of haar sterfelijkheid wil omgaan.

Keuzevrijheid?

Zo is het hier de plaats om nog eens even heel duidelijk te stellen dat Sylvia Millecam er geheel uit eigen vrije wil voor gekozen heeft om onder geen beding chemotherapie te ondergaan. Zowel de regulier werkende artsen als de alternatief werkende geneesheren waren niet in staat om haar op andere gedachten te brengen.

In een per 18 april jl. uitgegeven commentaar van de Nederlandse Vereniging tegen de Kwakzalverij en later gepubliceerd in het 'Antikwakblad' (no. 2 / 2006) wordt dit zogenaamde 'zelfbeschikkingsrecht' met een, zoals dat meestal bij deze antikwakkers het geval is, oerdomme redenering ter discussie gesteld. Ik citeer: "Millecam wilde dit toch zelf? Zij heeft toch zelfbeschikkingsrecht?"

Zeer zeker. Maar wie zich tot een (alternatief) arts wendt heeft recht op juiste voorlichting. En daar was hier geen sprake van. Afkeer en angst van patiënten voor chemotherapie is niet vreemd, maar minder reëel dan voorheen. Met de huidige effectieve medicatie tegen misselijkheid blijken bijwerkingen zeer goed te verdragen”.

Eigenlijk is op dit soort absurde en tegelijk stupide redeneringen elk commentaar verder volledig overbodig. Er kan worden volstaan met ook hier nog een keer aan de Canadese artsen te herinneren. Zij denken toch even heel anders over de afschuwelijke bijwerkingen van een chemokuur. Mevrouw Millicam wordt door de antikwakkers hier zo'n beetje in de hoek gedreven van het domme, weliswaar zwartharige, naïeve trutje dat niet zelf kon of mocht bepalen wat goed of slecht voor haar was.

Alleen 'DOKTER REGULIER' de onnipotente arrogante reguliere 'HEER EN MEESTER' weet wat goed of slecht voor een mens is.

Natuurlijk heeft deze zeer intelligente vrouw, die wel degelijk bijzonder goed wist wat ze deed en ook beroepshalve meer dan gemiddeld goed geïnformeerd, ook stilgestaan bij hetgeen haar vader was overkomen. Bij hem werd immers niet alleen ten onrechte de diagnose kanker gesteld maar hij werd derhalve ook geheel ten onrechte met een voor hem uiteindelijk dodelijke chemokuur behandeld. Dit alles laten de antikwakkers gemakshalve maar onvermeld.

Zijdelings staan we hier even stil bij de onlangs overleden markante ondernemer en natuurvriend Paul Fentener van Vlissingen.

Hij leed aan pancreaskanker en hij wist dat de strijd tegen deze aandoening tevergeefs zou zijn. “Je kunt met behandeling wel enige tijd rekken, maar dat gaat gepaard met zware behandelingen waar je ziek van wordt. Wat je wint aan kwantiteit verlies je aan kwaliteit”, zei hij in januari 2006.

Deze wijze en buitengewoon realistische woorden van de heer Fentener zouden door Sylvia Millicam gezegd kunnen zijn. Echter met dit verschil, dat het standpunt van de heer Fentener gerespecteerd werd en dat van mevrouw Millicam niet. De heer Fentener wordt ook achteraf niets verweten en er werd door niemand uit het reguliere medische circuit iets ondernomen om hem op andere gedachten te brengen of desnoods tot het gebruiken van chemotherapeutica te dwingen.

Zou er echter ook maar een 'alternatieveling' zijn geweest die zich om de heer Fentener zou hebben bekommerd, dan ware hij nat, hartstikke nat geweest. De inspectie, de antikwakkers en het medisch tuchtcollege hadden allemaal weer

in de publiciteit op scherp gestaan. De heer Fentener zou immers mede door toedoen van die vermaledijde kwakzalvers voortijdig zijn overleden. Zo is het, en niet anders! En wie het tegen durft te spreken is dus gewoon een liegbeest! Met het bagatelliseren van de bijwerkingen van chemotherapie en bestraling, geven de antikwakkers er ook hier weer blijk van volledig van elke vorm van realiteitszin gespeend te zijn. Het schrikbeeld van chemotherapie staat de meeste patiënten met kanker scherp voor de geest. De extreme moeheid, haaruitval, beenmergdepressie, aantasting van het slijmvlies van het maag-darmkanaal met vrijwel niet te stillen diarree, misselijkheid, braken, spierzwakte door zenuwvergiftiging en bijvoorbeeld het afschuwelijke en buitengewoon imponerende ontbloten van de botten, het zogenaamde ‘ossa nudat’, vormen ook heden ten dage nog steeds de basis van dit schrikbeeld.

Geen wonder, voor elke twee gedode kankercellen sterft een gezonde cel. Hierdoor maakt men de patiënt veelal zekerer dan hij of zij al is. Eigenlijk een verschrikkelijke en tegelijk mensonwaardige en ik herhaal, mensonwaardige, behandeling. Bovendien is er meestal geen uitzicht meer op genezing en van enige kwaliteit van leven is er nog nauwelijks meer sprake.

Los van een aantal chirurgische hoogstandjes zijn er dan ook eigenlijk maar weinig vorderingen in de behandeling van kanker gemaakt.

Kortom, er lijkt vooralsnog weinig reden tot juichen en zeker geen reden tot zwelgen en snoeven in gevoelens van superioriteit en het doen voorkomen alsof de reguliere therapie de enig zaligmakende therapie is.

Met bestralen is het al niet veel beter gesteld. Het lichaam wordt met stralen gebombardeerd die niet alleen elke levende cel kunnen doden maar ook zelf weer kanker kunnen veroorzaken.

Zo is er inmiddels bekend, dat er zich bij meer dan zestig procent van de patiënten die voor borstkanker bestraald worden uiteindelijk longkanker ontwikkelt.

Uit een vrij recent literatuuronderzoek onder 20.000 patiënten met borstkanker, bleek dat bestraling na twee jaar al 21 procent meer vrouwen het leven had gekost dan ze had genezen.

Ook de bijwerkingen van bestraling zijn bepaald niet gering.

Vermoeidheid, misselijkheid, braken en een grote behoefte aan slaap zijn de meest voorkomende en het optreden van botontkalking (osteoporose) en gewrichtsklachten kunnen worden geprovoceerd. De reacties staan bekend als de ‘bestralingskater’ en worden waarschijnlijk veroorzaakt door het vrijkomen van toxines, gifstoffen, tengevolge van de door bestraling beschadigde weefsels.

In weerwil van hetgeen men ons wil doen laten geloven moeten en kunnen

we thans niet anders dan onverdroten en zonder enige vorm van restrictie concluderen dat de reguliere therapie van kanker buitengewoon destructief, dus alles vernietigend is.

Dit in tegenstelling tot een alternatieve therapie. Bij deze vorm van behandelen ligt het accent vooral op het revitaliseren en zoveel als mogelijk is de kwaliteit van het leven in optimale vorm houden.

Experimenteren

Het zou nu zomaar de hoogste tijd kunnen zijn om al deze verschrikkelijke reguliere ‘behandelingen’ die het lichaam op afschuwelijke wijze ondermijnen eens definitief te staken.

Reguliere en alternatieve behandelaars zouden de koppen nu eindelijk eens bijeen moeten steken om samen een nieuw en vooral menswaardig behandelplan voor mensen met kanker op te stellen. Een plan, waarbinnen geen plaats meer is voor zinloos geëxperimenteer door allerlei publiciteitsgeile snoevers die met zeer dubieuze middelen het leven tot in z'n diepste kern aantasten.

Met de huidige reguliere behandelingen is men in elk geval op de verkeerde weg en in afwachting van nieuwe ontwikkelingen zou een menswaardig en alleszins aanvaardbaar effectief behandelplan voor menig patiënt met kanker een ware zegen zijn.

Voor hen die echter op geen enkele wijze van een reguliere behandeling afstand willen doen, zouden wellicht de toegepaste chemotherapeutica, respectievelijk cytostatica, eens als homeopathische verdunningen kunnen worden verstrekt. Het is maar een gedachte die, voor zover mij bekend is, tot op heden niet werd toegepast.

Om dit alles gestalte te kunnen geven is het wel nodig dat men afstand doet van elke vorm van arrogantie en gevoelens van superioriteit dienen tot in de kiem te worden gesmoord. Men dient holistisch, de gehele mens betreffende, te leren denken en voor fundamentalistisch denkende antikwakkers, die niet anders dan reductionistisch, dus zeer beperkt en uitermate bekrompen kunnen denken is er geen plaats. Dit alles ten nutte van zieke medemensen.

Zieke en veelal wanhopige mensen, die in geval van kanker ook ruimschoots over de alternatief therapeutische mogelijkheden geïnformeerd zouden dienen te worden.

Ook daarop hebben deze patiënten recht.

Millecam

Thans keren wij hier weer terug naar het overlijden van mevrouw Millecam en stellen heel duidelijk vast dat een aantal aspecten, van meer dan essentieel belang, rondom haar dood geen of tenminste onvoldoende aandacht van het medisch tuchtcollege heeft gekregen.

Het vonnis is daardoor dan ook uiterst krakkemikkig onderbouwd en kan derhalve met de kwalificatie 'ondermaats' zonder dralen en zonder scrupules rechtstreeks in de bek van de papierversnipperaar worden gekieperd.

Derhalve, doe ik een poging om alles nog eens op een rijtje te zetten en probeer ik aan te tonen dat de drie veroordeelde geneesheren het grootste gelijk van de wereld hadden.

Zo wordt er in het vonnis, naar mijn beste weten, met geen woord gerept over het feit dat mevrouw Millecam reeds tien jaar voor haar dood, om precies te zijn in 1991, siliconen borstimplantaten had gekregen. Met betrekking tot deze implantaten, officieel implanteerbare siliconenborstprothesen genoemd, adviseerde in januari 1992 de Food and Drug Administration van het Ministerie van Volksgezondheid in de Verenigde Staten om deze implantaten niet meer te gebruiken.

Dit vanwege het feit dat nog steeds niet was bewezen dat deze prothesen geen borstkanker zouden kunnen veroorzaken.

De implantaten die waarschijnlijk het kwaadaardige polyurethaan hebben bevat, werden wellicht toch, er was toen immers nog geen negatief advies, in 1991 door een plastisch chirurg van het Kennemer Gasthuis in Haarlem bij mevrouw Millecam ingebracht.

Ergo, hoe afschuwelijk ook, indien er zich bij mevrouw Millecam borstkanker en / of ontsteking heeft ontwikkeld is er met het inbrengen van deze polyurethaan bevattende prothesen, waarvan ook bekend is dat ze (zeker) na tien jaar gaan lekken en of scheuren, de basis voor deze, uiteindelijk dodelijke, ontwikkeling gelegd.

Waarom is dit buitengewoon dramatische gegeven steeds buiten beschouwing gebleven?

De chirurg had toch onmiddellijk in actie moeten komen. Hij had mevrouw Millecam en alle andere dames met prothesen uit het jaar 1991 die in zijn ziekenhuis werden ingebracht, moeten terugroepen om ze te vervangen.

Gewoon terugroepen, zoals dat bijvoorbeeld in de autobranche heel gebruikelijk is.

Hier beweer ik dan ook, dat dit nalatige handelen de bron is geweest voor het ontwikkelen van borstkanker en / of ontsteking bij mevrouw Millecam. Hier ligt het falen en nergens anders!!! Hier had de strafzaak moeten beginnen!!!

Ook de overheid, in het bijzonder de Inspectie voor de Gezondheidszorg gaat niet vrij uit. Zij had er voor moeten zorgen dat de borstprothesen werden vervangen en niet alleen bij de cliënten van het genoemde ziekenhuis, maar ook landelijk had ze in actie moeten komen.

En ook nu nog, anno 2007, zou er alsnog moeten worden nagegaan of er nog dames met deze kwaadaardige prothesen rondlopen.

Hier is dus over de gehele linie sprake van onvoorstelbaar nalatig handelen.

Men had de cliënten moeten terugroepen en men had de prothesen moeten vervangen.

Kortom, deze nalatigheid van zowel de plastisch chirurg als de Inspectie kan als uiterst kwalijk worden aangemerkt!!!

En zelfs van de antikwakers, altijd zo alert op het signaleren van misstanden in de alternatieve geneeskunst, mochten we niets vernemen.

Maar ja, we weten het, terwijl ze midden in de regulier medische 'shit' staan roepen die nog, dat het niet stinkt.

Maar het stinkt wel. Heel erg zelfs! Hier is veel stront aan de knikker.

Het feit dat het medisch tuchtcollege tegen de lieden die voor de hier geschetste nalatigheid voor de volle honderd procent verantwoordelijk zijn geen strafmaatregelen heeft genomen, doet dit vonnis dan ook verworden tot een juridische blunder van de hoogste orde.

Leugenachtig

Het hoofd van de afdeling PR & Patiëntenvoorlichting van het Kennemer Gasthuis laat jaren later weten dat destijds geen polyurethaan bevattende prothesen zijn ingebracht.

De vraag rest dan onmiddellijk hoe men dat zo zeker weet. Door wie is dat dan nader onderzocht? Heeft registratie van soort en herkomst van de bij mevrouw toegepaste siliconenprothesen plaatsgevonden?

Ik ben zo vrij om dit hele verhaal van dit ziekenhuis ernstig in twijfel te trekken.

Aan de redactie van het tijdschrift 'Aktueel' werd desgevraagd geen informatie over de aard en herkomst van de siliconen verstrekt.

In een biografie over Sylvia Millecam staat echter geschreven dat er zich thans een sticker van het bedrijf McGhan Medical Corporation op de kaart van Sylvia bevindt.

Waarom, zo rest de vraag, heeft men dat destijds ook niet gewoon aan de redactie van 'Aktueel' laten zien? Elke verdenking was daarmee uit de wereld geholpen. Of, is de sticker er heel toevallig pas onlangs op terechtgekomen? En is destijds zo'n sticker ook op alle dossiers geplakt van alle andere dames die in 1991 in dit ziekenhuis ook siliconen borstimplantaten hebben gekregen?

Vragen, allemaal vragen. Noch het medisch tuchtcollege, noch de media hebben zich verdiept in de voor Sylvia fatale gevolgen van de voor haar dodelijke siliconenprotheses en het kan niet vaak genoeg worden gezegd, iedereen die in het 'Millecam-drama' op grond van het plegen van een strafbaar feit ter verantwoording had moeten worden geroepen is buiten schot gebleven.

Alleen zij die op consciëntieuze, gewetensvolle wijze en in overeenstemming met de eed van Hippocrates een medemens in nood op menswaardige wijze poogden te behandelen zijn geheel ten onrechte op basis van oeverloos leugenachtig gezwam, conflicterend met fatsoen en ethische normen, op genadeloze wijze door het vonnis gebonden en genaaid.

Een ander aspect dat geen aandacht heeft gekregen van het medisch tuchtcollege betreft de beantwoording van de vraag of er bij mevrouw Millecam nu wel zo zeker sprake was van borstkanker?

Met de door het reguliere circuit gehanteerde diagnostische middelen is er in elk geval nergens afdoende mee bewezen dat er duidelijk van borstkanker moest worden gesproken.

Zo werd er op 22 september 1999 zowel een mammogram als een echo gemaakt.

Er werd vastgesteld dat er niet direct van iets ernstigs sprake was!

Echter, op 8 juni 2000 (dus nauwelijks 8 maanden later) werd er weer een mammogram gemaakt.

De borst werd wederom onder de afschuwelijke druk van het apparaat in elkaar geperst.

Men stelt dan vast dat er een tumor van 5 centimeter aanwezig is.

En hier moeten we gaan twijfelen.

Immers, gezien de aanwezige siliconen is het moeilijk, om niet te zeggen eigenlijk onmogelijk, om geheel verantwoord te differentiëren tussen een abces, een goedaardige of zelfs een kwaadaardige tumor.

Kwalijk borstonderzoek

Volgens een van de grondleggers van het bevolkingsonderzoek, de radioloog dr. D. Dronkers uit Velp, moeten vrouwen die borstimplantaten hebben er duidelijk op worden gewezen dat implantaten geen röntgenstralen doorlaten

en men dus geen ontwikkeling van borstkanker kan vaststellen. Om bij deze vrouwen kanker vast te stellen dient men met behulp van speciale technieken op geheel andere wijze röntgenfoto's te maken.

Uit niets blijkt dat men bij mevrouw Millicam dit ook heeft gedaan.

Derhalve moet er een zeer groot vraagteken bij de mammografische bevindingen en conclusies worden geplaatst.

Ergo, zoals gezegd is het differentiëren van het mammogram heel moeilijk, zeker bij implantaten, en sterven er zelfs vaak jonge vrouwen omdat er gezwollen aan het licht komen die onschadelijk zouden zijn gebleven als men ze maar met rust had gelaten. Wellicht dient in dit verband het eerste mammogram, gemaakt op 22 september 1999 en waarop niet bijzonder te zien was, eens te worden vergeleken met het tweede mammogram van 8 juni 2000 waarop dan plotseling, weliswaar bezien met een reguliere bril, wel een tumor te zien is.

Voor de goede orde lijkt het mij hier zinvol om er nogmaals op te wijzen dat het maken van een mammogram voor het lichaam een niet te onderschatten zwaar trauma is.

Er wordt een druk van 200 Newton aangewend. Dit komt overeen met een druk van 20 kilozakken suiker.

Bovendien kan men hier bovenop met behulp van een voetpedaal, ter verkrijging van nog betere foto's, nog eens extra tien kilo druk toevoegen.

Het behoeft geen betoog dat de borst onder een dergelijke druk bijna volledig geplet wordt.

En, een eventueel aanwezige tumor, cyste of ontsteking wordt onder een dusdanige druk gezet dat de samenstellende weefsels volledig uit elkaar kunnen spatten.

Zo acht men het geenszins uitgesloten dat een kwaadaardige tumor kan uitzaaien.

Ook een eventueel bestaand abces wordt als een citroen uiteen geperst en de vrijkomende pus kan door versleping tot een algehele sepsis, d.w.z. vergiftiging, leiden.

Vanzelfsprekend worden door het maken van een mammogram ook de eventueel aanwezige siliconenborstprothesen door de vreselijke druk tot scheuren en lekken geforceerd.

Overigens neigen dergelijke prothesen, zeker binnen een periode van acht tot maximaal vijftien jaar, al tot lekken en of scheuren.

En, rondom de lekkage of de inscheuring kan door een diversiteit van pathogene, dus ziekmakende micro-organismen, een enorme infectie ontstaan.

Nu rest de vraag hoe men nu zo zeker weet dat mevrouw Millicam van deze en andere siliconenreacties, in het bijzonder van het optreden van een vlammende

ontsteking, te weten een buitengewoon imponerend abces, gevrijwaard is gebleven?

Regulier heeft men het bestaan van een abces voortdurend als het ter sprake kwam bestreden.

Echter, uit niets blijkt dat men er bewust naar heeft gezocht.

Derhalve moet ook hier weer een ernstige nalatigheid worden geconstateerd of nog even duidelijker geformuleerd, een omissie die men zonder meer als een enorme blunder kan kwalificeren. Dit in tegenstelling tot de bevindingen van de drie alternatieve artsen.

De arts-internist constateerde tot tweemaal toe uit een zeer uitvoerig gedaan bloedonderzoek dat er sprake moest zijn van een infectie en niets wees er op het aanwezig zijn van een kankerproces.

Zijn gelijk werd later, toen ook uitwendig de symptomen van een infectie zichtbaar werden, bevestigd door een van de andere alternatieve artsen. Hij constateerde alle klassieke tekenen van een ontsteking, te weten: rubor (roodheid), calor (warmte), dolor (pijn), tumor (zwellings) en functio laesa (verminderde functie).

Waarom worden nu de bevindingen van de alternatieve artsen in twijfel getrokken en moet hun professionaliteit zoodeloos worden beschadigd?

Hoe weet men dan vanuit het reguliere circuit met het gedane en absoluut insufficiënte en summiere onderzoek zo zeker dat er zich bij mevrouw Millemac een kankerproces zou hebben ontwikkeld? Dat is bluffen en sjacheren met de waarheid.

Ja, dat is vuig, verwerpelijk en misdadig, want alleen een post mortem onderzoek, een onderzoek na de dood door een patholoog-anatoom, had het definitieve antwoord kunnen geven.

Uit niets blijkt dat een dergelijk onderzoek, zelfs niet een partiële autopsie, dus uitsluitend en alleen van de zieke borst, heeft plaatsgevonden.

Derhalve, niemand, maar dan ook niemand kan thans nog met zekerheid exact aangeven wat er nu precies in de zieke borst aan de hand is geweest.

Alle beweringen zijn dan ook uiterst voorbarig en speculatief.

Via autopsie had men de aard van de siliconen kunnen vaststellen en men had kunnen zien of er zich een kankerproces en of abces had ontwikkeld.

Men had voor nader onderzoek vocht en weefsel (biopt) kunnen verzamelen.

Eveneens ware het dan wellicht duidelijk geworden welk een ravage in de weefselstructuren was aangericht door het tot tweemaal toe onverantwoorde maken van een mammogram.

Wederom moet worden vastgesteld dat zowel het medisch tuchtcollege als de inspectie in zeer ernstige mate in gebreke is gebleven.

Het is dan ook een schande, een schurkenstreek om mensen te veroordelen terwijl men zelf op onaanvaardbare wijze, ver beneden de maat, heeft gehandeld.

Het is voor mij een raadsel hoe men dat alles in overeenstemming kan brengen met z'n geweten, want in concreto heeft men niet één argument dat dit vonnis rechtvaardigt!!!

Daarentegen kan uitsluitend het reguliere medische circuit in deze zaak zowel falen als nalatig handelen worden verweten.

De schurkenstreek wordt nog aanzienlijk potenter indien we de werkelijk exorbitant hoge en absurde strafmaat van de drie alternatieve artsen vergelijken met de toegekende straffen rondom een aantal voorbeelden van medisch handelen waarbij echt iets mis ging,

Popeye

Zo stierven in 2005 in het Maasziekenhuis te Boxmeer, nota bene de plaats waar thans een standbeeld van Sylvia Millicam staat, tengevolge van ordinair ruziemakende chirurgen tenminste een *drietal* operatiepatiënten door ernstige verwijtbare en vermijdbare medische fouten.

Bovendien moesten er 64 (= *vierenzestig*) patiënten een vaak risicovolle heroperatie ondergaan om voorheen gemaakte fouten te herstellen.

Het zal je maar gebeuren.

In 42 gevallen ging het om aanzienlijke tot ernstige complicaties.

In Amerikaanse omstandigheden waren ze op genadeloze wijze door letselschade-advocaten, zonder pardon, hartstikke platgewalst.

Natuurlijk haastte de ziekenhuisdirectie zich om onmiddellijk te verklaren dat er geen enkele relatie bestond tussen de dood van de patiënten en het medisch handelen. Altijd weer dezelfde lariekoek, maar blijkbaar wel weer afdoende geleuter om zich van elke vorm van aansprakelijkheid te vrijwaren. Vervolgens zijn er, althans volgens de media, een aantal chirurgen met een riante financiële regeling opgestapt. En daarmee is volgens de directie alles weer onder controle. Maar, wie kent er niet het reguliere medische wijsje: 'Ze namen een slok uit het glas, ze pleegden een plas en het bleef zoals het was'.

Ook de Inspectie voor de Gezondheidszorg kwam nog even om de hoek. Na zich blijkbaar met een blik 'Popeye-spinazie' moed te hebben ingedronken dreigde ze met het inschakelen van het medisch tuchtcollege.

De spinazie heeft echter maar kortdurend z'n werk gedaan, want tot op heden is het college niet ten tonele verschenen.

Maar toen Sylvia Millicam dood ging leek het erop alsof men tien blikken spinazie tot zich had genomen. De wereld was te klein. De Inspectie verscheen

op en in alle media. Ze waren onuitputtelijk en welhaast met geen stok uit de publiciteit weg te slaan.

Ook de antikwakkers stoven op!

Gelijk een stel pyromanen met vuurballen in de broek deden ze de wereld kond van het volgens hen door kwakzalvers veroorzaakte overlijden van mevrouw Millecam. Het onkruid Gods liet weer eens geheel ongemotiveerd van zich horen.

Het lekenpubliek werd belogen en bedrogen en men verzuimde gemakshalve te vermelden dat waarschijnlijk de dood was veroorzaakt door onder andere de in het reguliere circuit ingebrachte en niet vervangen bevulde borstsiliconen. Een nalatigheid van de hoogste orde die echter tot op heden onbestraft bleef!!!

Drie zeer achtenswaardige en gerespecteerde alternatief werkende artsen, die welhaast zeker het grootste gelijk van de wereld hebben gehad, werden allerwegen kapot geschreven en kapot gepraat en het over hen uitgesproken vonnis kan men beschouwen als de opperste vorm van een op gewetenloze wijze tot stand gekomen medisch-juridische uitschuiver.

Een geweldige uitschuiver die z'n gelijke niet kent.

Immers, waarom blijven die chirurgen uit het Maasziekenhuis te Boxmeer, met tenminste drie doden op hun geweten en 64 verklungelde operaties op hun status, nu wel buiten schot?

Kwakken, die op afschuwelijke wijze met het leven van anderen hebben gespeeld.

Waarom wordt hier geen van deze artsen voor het leven uit z'n beroep gezet?

Waarom worden deze klungels gespaard en worden ze als ondermaats gesublimeerde slagers weer op andere mensen, zieke medemensen, alsof er niets is gebeurd, losgelaten?

Levensgevaarlijke kwakzalverij!

Liegbeesten der Geneeskunde

Waarom maken zich de antikwakkers, het fundamentalistisch denkende gespuis in de reguliere geneeskunst, nu niet druk? Waarom nu geen met vetrode markering omkaderde waarschuwingen op internet om vooral niet naar het genoemde ziekenhuis te gaan?

Waarom staat over deze onaanvaardbare kwakzalverij geen letter in het 'antikwakblad' ?

Het voddenblad, altijd zo vol van pulp over de alternatieve geneeskunst!

Pulp, waarmee integere mensen uit de alternatieve geneeskunst vaak tot op het bot worden beschadigd. Mensen die vanwege hun alternatieve wijze van denken

veelal publiekelijk op onzuivere basis, door antikwakkers tot op de grond worden afgebroken.

Antikwakkers, onze nationale beunhazen in de wetenschap!

Wie kan mij nu eens haarfijn uitleggen waarom er nu tegen de chirurgen uit het Maasziekenhuis geen medisch-tuchtrechtelijke acties zijn ondernomen? Dit is toch een terechte vraag? Door onkunde en gepruts zijn er toch mensen dood gegaan en zijn er toch mensen door foutief handelen zwaar gedupeerd geworden?

Hier moet juridisch toch ook iets op gaan volgen?

Om dit te kunnen vaststellen behoeft men toch geen jurist te zijn?

Met dit smerige en gemanipuleerde verhaal uit het Boxmeerse ziekenhuis, alwaar een stel kwakzalvers hun kwalijke praktijken ongestraft mogen voortzetten, heeft men tegenover alternatief geneeskundigen toch eigenlijk geen poot meer om op te staan?

Het vonnis is dan toch niet meer dan een weerzinwekkend en immoreel machtsspel, dat de natie met intense woede en diepe schaamte zou moeten vervullen?

Hier moet het publiek toch wel degelijk goed van worden doordrongen?

Gewone mensen dienen dit toch allemaal heel goed te weten. Ze zullen er schande van spreken!

Daar ben ik zeker van!

Projecteer ik dit alles tegen de achtergrond van de dood van Sylvia Millicam, dan moet ik constateren dat er met wel zeer vies besmeurde ingrediënten uit een vat vol van list en bedrog is geput om op geraffineerde wijze het volk met open ogen te belazeren.

Het zijn 'LIEGBEESTEN', zou Stine Jensen zeggen. 'LIEGBEESTEN'!

Het is volgens mij nu zelfs zo, dat er thans niemand meer in het reguliere medische circuit is die nog in de dood van mevrouw Millicam geïnteresseerd is. Men treurt daar echt niet meer om.

Er is slechts een intentie.

Het alternatieve circuit, het circuit dat bij de gewone mensen steeds populairder wordt, ook in de behandeling van kanker, moet en zal verdwijnen. Dus, mooier dan over de schaduw van de dood van een zeer sympathieke en alom geliefde actrice kan het bijna niet.

Draai hier toch alsjeblieft niet langer omheen.

Daarmee maakt men zich alleen nog maar belachelijker.

Een ander afschuwelijk voorval, waarmee het vonnis van de drie alternatieve

artsen volledig in het bespottelijke kan worden getrokken en eveneens aanleiding is voor talrijke vragen, betreft het buitengemeen verontrustende gebeuren op het hart-longcentrum voor volwassenen van het Universitair Medisch Centrum St. Radboud in Nijmegen (UMCN). Daar hebben zich door een reeks van missers bijna *dertig* sterfgevallen, ik herhaal *dertig* sterfgevallen, meer voorgedaan dan in andere, gelijksoortige ziekenhuizen. Met zekerheid kan in elk geval worden gesteld dat er sprake was van tenminste *zeven* vermijdbare sterfgevallen en vele ernstig beschadigde patiënten door duidelijk aanwijsbare fouten en onvolkomenheden bij het medisch handelen. Volgens de Inspectie voor de Gezondheidszorg was de kwaliteit van alle aldaar werkzame hartchirurgen onder de maat.

De leiding van de afdeling ontbrak het aan betrokkenheid en competent leiderschap. De specialisten maakten liever ruzie over hun zeggenschap, capaciteiten, verantwoordelijkheid en beloning. Met de naar buiten komende alarmsignalen deed de raad van bestuur uiteindelijk helemaal niets. Echter, door klokkenluider en cardio-anesthesioloog Prof. dr. J. Damen kwam de bestaande wantoestand in de openbaarheid.

De inspectie gaf vervolgens opdracht om voorlopig zolang met hartoperaties te stoppen totdat het ziekenhuis alle noodzakelijke maatregelen zou hebben genomen om verantwoord opereren weer mogelijk te maken.

Eind September 2006 was het dan weer zover. De hartafdeling van het UMCN werd weer operationeel. Dit ondanks de allerwegen bestaande twijfel en kritiek vanuit de eigen organisatie op de kwaliteit van de in dit ziekenhuis uit te voeren open hartoperaties.

Niet alleen de klokkenluider Prof. Damen spreekt zijn twijfel uit over de verbetering van de kwaliteit en veiligheid maar er is ook kritiek van het vroegere lid van de raad van toezicht van het Radboudziekenhuis, de oud-vaatchirurg dr. F. Buskens.

In de Tv-documentaire van Zembla stelt hij dat er geen enkele garantie is dat het thoraxcentrum van het UMC nu beter functioneert. Er zijn nu weliswaar, aldus Buskens, allerlei nieuwe procedures en protocollen afgesproken maar de werkelijke verandering moet uit de mentaliteit van specialisten en ander personeel komen. Volgens Buskens is dat nu echter nauwelijks haalbaar. Al sinds 1999 liggen de cardiologen, de hartchirurgen, de anesthesiologen en andere specialisten met elkaar overhoop.

Vier van de zes chirurgen die eerder deel uitmaakten van het cardio-chirurgische team zijn inmiddels vertrokken en door andere chirurgen vervangen. Het huidige hoofd van de afdeling dr. F. Verheugt komt onder toezicht van de inspectie te staan en volgens inspecteur Vesseur is de sfeer binnen het hartcentrum nu beter dan in vele andere ziekenhuizen.

En, aldus zegt dr. Verheugt in het dagblad 'De Telegraaf': "medische fouten hebben niet geleid tot de dood van hartpatiënten". Hij houdt het op 'tekortkomingen in de controle' en 'hoogstens wat slordigheden met het toedienen van bloedverdunners'. De hele cardio-chirurgische klik voelt zich beledigd en excuses tegenover patiënten of hun nabestaanden blijven achterwege. Het zonder meer eerlijke verhaal van de klokkenluider Prof. Damen, en onderschreven door dr. Buskens, wordt vast en zeker als overdreven en leugenachtig gebagatelliseerd.

En natuurlijk meent men, als ware het iets heel gewoons, met wat naïeve en tegelijk onaanvaardbaar schandalig simplistische verklaringen de absoluut inferieure gang van zaken op de hartafdeling te kunnen rechtvaardigen.

Over de doden en de patiënten die zwaar door deze kwakzalvers beschadigd zijn wordt met geen woord gesproken. De klik voelt zich nota bene beledigd. Welja, ook dat nog! Het toppunt van arrogantie!

Maar gelukkig zijn er thans enige tientallen hartpatiënten of hun nabestaanden die bij het ziekenhuis, dat daar natuurlijk voor verzekerd is, schadeclaims gaan indienen. Een uitstekende actie, maar het treft de kwakzalvers niet echt persoonlijk.

Helaas, moeten we thans dan ook weer vaststellen dat er geen medisch-tuchtrechtelijke straf zal volgen. Zelfs een simpele nietszeggende waarschuwing door het tuchtcollege komt niet aan de orde.

De lariekoek van de borrel en de plas en het bleef zoals het was, komt als vanzelfsprekend wel weer om de hoek.

Over de ondermaatse kwaliteit van de hartchirurgen lullen we verder niet.

Stel u even voor, dat het alternatief werkende hartchirurgen zouden zijn geweest. Stel u dat echt even voor! Ze waren intussen gelijk de drie 'Millecam-artsen' al aan de hoogste boom opgehangen. Het was wereldnieuws geworden. Nieuws van ongekend formaat!!!

De bevoegdheid tot het uitoefenen van praktijk was hen definitief ontnomen. Ze waren als schobbejakken bezoedeld, beschimpt, bespot en gewoon uit hun beroep gezet.

Dat zijn de feiten en niet anders.

En nu we het er toch over hebben volgt hier nog iets heel curieus.

Let even op !

Ondanks het operatieverbod, vanwege het buitensporig hoge aantal sterfgevallen, vond er toch een levensbedreigend dotterongeluk in het Radboud-ziekenhuis plaats.

Tijdens het dotteren werd er bij een patiënt een bloedvat aangeprikt waardoor lekkage optrad. Een complicatie die wel vaker voorkomt en normaliter direct weer op de hartchirurgische afdeling kan worden behandeld. Echter, er mocht,

zoals gezegd, in het UMCN niet worden geopereerd en met alle risico's van dien moest de patiënt om te worden geholpen daarom over een afstand van 80 kilometer naar een ander ziekenhuis worden vervoerd.

Ook dit onverantwoorde handelen, ik voorspel het u, waarbij een mensenleven op het spel werd gezet, zal zeer zeker niet tuchtrechtelijk bestraft worden.

En ook de leden van de Tweede Kamer hebben geen vragen gesteld. Ook die hebben zitten te slapen. Maar het zijn wel diezelfde figuren van de Tweede Kamer die er als de kippen bij zijn als de aanval op de alternatieve geneeskunst gericht kan worden.

Ook de antikwakkers gaven niet thuis. Noch op internet, noch in het antikwak blad werd van deze Nijmeegse kwakzaak, met zoveel echte doden, melding gemaakt.

Dat is toch allemaal buitengewoon onrechtvaardig en interfererend met elk eerlijk rechtsgevoel?

Wat zou het een zegen zijn indien er vanuit de Tweede Kamer nu ook eens bezwaar tegen het vonnis van de 'Millecam-dokters' zou worden gemaakt.

Na het lezen van de hier beschreven en nog te beschrijven onbestrafte of onvoldoende bestrafte medische blunders moet men toch wel tot het inzicht komen dat alternatief geneeskundigen naar verhouding nodeloos of veel te zwaar worden gestraft. Men is toch ziende hartstikke blind indien men dit niet ziet! Maar het zal wel zo zijn, dat men het niet wil zien.

Niettemin blijf ik een poging doen om de ogen te openen en verwijs ik hier maar weer naar een heel andere gebeurtenis.

Drama Purmerend

Op 29 september 2005 vond er in het Waterlandziekenhuis te Purmerend een afschuwelijk medisch drama plaats. Via een sectio Caesarea, een keizersnede, kwam een baby ter wereld en liep daarbij een zeer hoge dwarslaesie op. Hierdoor is het kind blijvend totaal verlamd geworden en moet het kunstmatig in leven worden gehouden. Moeder en kind werden overgebracht naar de afdeling neonatologie van het VU-ziekenhuis te Amsterdam. Omdat de kinderartsen euthanasie wilden verrichten en de ouders daar ernstig bezwaar tegen maakten ontstond er een nog nimmer vertoonde machtsstrijd rondom een kinderleven.

Omdat er bij de moeder sprake was van een zogenaamde placenta praevia, een moederkoek die zich dan veel te laag in de baarmoeder heeft vastgezet en zo het geboortekanaal vernauwd, moest er een sectio worden gedaan.

Echter, tijdens de operatie bleek het hoofdje van het kind reeds diep in het

nauwe geboortekanaal te zijn ingedaald.

Het kind was intussen muurvast komen te zitten en men heeft toen waarschijnlijk op operatief technisch gezien onverantwoorde wijze, zo hard aan het hoofdje getrokken dat het nekje ter hoogte van de derde en vierde nekwervel werd gebroken.

Een fatale operatieve actie waardooreen dwarslaesie ontstonden tengevolgedaarvan een totale verlamming, inclusief verlamming van de ademhalingspiemen.

Technisch geknoei van de hoogste plank.

Zal deze charlatanerie worden bestraft? Welnee, het geklungel wordt vast en zeker aan een onvoorziene complicatie toegeschreven. Een kind meer of minder dood, maakt blijkbaar toch niets uit?

En natuurlijk tot op heden over deze bijzondere miskleun ook weer geen vragen vanuit de Tweede Kamer.

Ook in het 'antikwakblad' werd van deze Purmerendse kwakzaak geen melding gemaakt.

Natuurlijk niet. De lafaards!

Erg jammer overigens, want het had een zeer deskundige verslaggeving kunnen zijn. Immers, de voorzitter van de antikwakclub is zelf gynaecoloog. Hij had er z'n reguliere collega wel eens goed van langs kunnen geven. Zoveel kwakzalverij is toch ongehoord! Dat kan toch niet? Of....?

Het had een prachtige publicatie in het 'Antikwakblad' kunnen worden. Maar helaas, een gemiste kans of misschien toch even gedacht: 'Ik sta nu midden in de reguliere 'shit', maar het stinkt niet!'

Dokter God

Dan hier nog even iets over de machtsstrijd tussen de ouders en dokter God.

Dokter God wilde terstond het leven van het ongelukkige wicht beëindigen. De ouders wilden dat niet en vroegen tenminste meer bedenktijd. Dokter God, als hoofd van de afdeling neonatologie gaf de ouders op ruwe wijze te verstaan dat ze moesten instemmen. In het andere geval zouden ze uit de ouderlijke macht worden gezet, zodat er alsnog direct een einde aan het leven van het hoopje ongelukkig mens kon worden gemaakt. Aan de rechter en de aan de Raad voor Kinderbescherming werd verteld, en dat was gelogen, dat het kind vreselijk leed en dat er met meer dan gewone spoed moest worden ingegrepen. De ouders werden uiteindelijk uit de ouderlijke macht gezet.

Door toediening van morfine kwam het kind in een comateuze toestand.

Binnen enkele dagen treedt dan bij zo'n hummeltje de dood in. Door toedoen van een letselschadeadvocaat kon de toediening van het dodelijke gif alsnog

op tijd worden gestopt en werden de ouders weer in de ouderlijke macht teruggeplaatst.

Nu zitten we echter nog wel met de vraag hoe het toch mogelijk is dat dokter God via leugens en bedrog in staat is geweest om toegewijde en liefdevolle ouders uit de ouderlijke macht te zetten?

Hoe valt deze autoritaire en onvoorstelbaar arrogante houding van dokter God te rijmen met de regels van de medische ethiek? Wie kan mij hierop het juiste antwoord geven?

Waar blijft nu de inspectie en waar is het medisch tuchtcollege?

Waarom wordt deze dokter God niet met onmiddellijke ingang aan een onovertroffen reguliere kwakzalver, met geen enkel gevoel voor medemenselijkheid, uit z'n professie gezet?

Helaas zal er op al deze vragen geen antwoord komen.

In het reguliere medische circuit wordt alles met de mantel der liefde bedekt.

Hoe gerafeld die mantel ook is.

En ook de media, kritiekloos als ze tegenover het reguliere circuit vrijwel altijd zijn, buigen als een knipmes voor dokter God en gaan vervolgens weer over tot de orde van de dag.

De volgende zaak betreft een knulletje van tien jaar

In 'De Telegraaf' van 10 september 2005 stond een artikel met de alleszeggende kop: 'Dokters bestraft na dood van 10-jarige Tim.' 'Blunders rond blindedarmontsteking' 'Wrijf zijn handjes maar warm', werd er geadviseerd, terwijl het kind vanwege een geperforeerde blindedarm lag dood te gaan.

De twee bij dit incident betrokken artsen van een huisartsenpost in Den Bosch werden door het Regionaal Medisch Tuchtcollege Eindhoven bestraft met (ja, u leest het goed!!!!) een waarschuwing.

En, let wel, de ouders kregen levenslang!!!

Een alternatief geneeskundige was vast en zeker voor onbepaalde tijd het cachot ingedraaid.

Maar, het medisch tuchtcollege kwam ook in deze reguliere medische zaak, volgens het principe: 'Ouwe jongens krentenbrood', weer niet verder dan een zeer milde en nietszeggende 'waarschuwing'.

Ook de ouders, die op zo'n buitengewoon tragische wijze hun kind verloren, moeten over de bestraffing van deze zowel diagnostische als therapeutische blunder bijzonder teleurgesteld zijn.

Ergo, een straf van niks, een flutgebeuren en een schande tegenover de drie 'Millecam-artsen'. Hoe onrechtvaardig en hoe onzuiver. Dit zijn toch je reinste maffiapraktijken? Hier moet toch bezwaar tegen worden aangetekend? Dit zal men toch nog eens ergens moeten verantwoorden? Met de billen bloot! Desnoods

via een parlementaire enquête!! Ik zal het vuur blijven oppoken! Reken maar! Zo is daar de vraag: 'Waarom werd er rondom de dood van Tim niet over definitieve schorsing gesproken?' Waarom mogen deze klungels, deze kwakzalvers, zich direct na het proces weer zonder enige beperking uitspreken over diagnose en therapie bij andere zieke medemensen? Waarom zijn deze kwakzalvers, na zo'n waarschuwing, dan verder niet meer gevaarlijk? En waar zijn nu de antikwakkers om ons tegen deze kwakzalvers te waarschuwen? Het zijn toch deze klungels die de dood van een kind op hun geweten hebben? Dat is toch echt waar!?

En waarom vinden we over deze afschuwelijke vorm van kwakzalverij weer geen woord terug in het antikwakblad of op internet?

Hoe komt het toch dat ik bij het woord 'antikwakkers' steeds vaker aan 'het onkruid Gods' moet denken? Ook 'gluiperds' is volgens de 'dikke' van Dale voor deze 'sekte' een goed Nederlands woord. Maar ach, we weten het wel, het heeft alles te maken met reguliere medische 'shit' en die stinkt toch immers nooit en aan objectiviteit hebben deze antikwakkers geen boodschap!

Maar, het is wel laf en uitermate vuig om steeds maar weer de ogen te sluiten voor alle dwalingen in het reguliere medische circuit en uitsluitend de alternatieve geneeskunst te bezoedelen.

Om aan te tonen dat de drie 'Millecam-artsen', die volledig hadden moeten worden vrijgesproken, uiteindelijk toch op meer dan absurde wijze onevenredig zwaar zijn gestraft, volgen hieronder nog een aantal andere voorbeelden van verschrikkelijke medische missers.

In het Ignatius-Ziekenhuis te Breda stierf Jasna Vujic, een 29-jarige vrouw met reeds vele jaren bestaande rugklachten, een gruwelijke dood. Ze onderging een zogenaamde 'spondylodese', een operatieve ingreep in de lendenwervelkolom.

In korte tijd onderging deze vrouw eigenlijk twee ingrepen. Tijdens de eerste ingreep werd ter vermindering van bestaande zenuwpijnen bot vanuit de heup getransplanteerd naar de lendenwervels. Deze als zwaar te duiden operatie werd via de buikholte uitgevoerd.

Bij de tweede ingreep ging het mis. Er werd een bloedvat geraakt en het operatieteam was twee uur tevergeefs bezig om de ontstane bloeding te stillen. Waarschijnlijk door het niet goed hechten van het vat kon volgens de patholoog-anatoom langzaam bloed wegsijpelen naar de buikholte.

De Inspectie voor de Gezondheidszorg in Noord-Brabant volstond, na analyse van het drama, met een duidelijk kritisch oordeel over de handelwijze van het operatieteam.

De inspectie sprak van 'een cascade van onachtzaamheden, verkeerde veronderstellingen en onoplettendheden in de gehele periode na de operaties

die ertoe hebben geleid dat patiënte aan een complicatie is overleden, hetgeen voorkomen had kunnen worden.’

Een daadwerkelijke tuchtrechtelijke bestraffing bleef achterwege!

Stiekemerds

Een gynaecoloog, vrouwenarts in het Streekziekenhuis Midden Twente in Zwolle werd slechts, en ik herhaal het nog een keer, werd slechts voor een periode van twee maanden uit z'n functie gezet.

De schorsing was het resultaat van een blunder die deze specialist tijdens een bevalling beging en waarbij een baby overleed.

De vrouw, die in verwachting was van haar eerste kind, was twee weken over tijd.

In de nacht voor de geboorte werd de aanstaande moeder, na drie dagen lang weëen te hebben gehad, opgenomen in het ziekenhuis. De gynaecoloog keek niet naar haar om maar liet de zorg over aan een assistent-arts en een verloskundige.

De algemene toestand van patiënte was zorgelijk en verbeterde totaal niet. De harttonen van het kind gingen achteruit, het vruchtwater was slecht en de ontsluiting verliep zeer langzaam. Toen vervolgens ook nog koorts optrad alarmeerde de verloskundige een operatieteam. De aangeklaagde gynaecoloog besloot echter niet tot een keizersnede maar probeerde de bevalling met een vacuümpomp te bevorderen. Hij stopte echter, ondanks dat dit regel is, niet na drie keer trekken maar ging tot tien keer door. Dit werd het kind fataal. Een niet met woorden te beschrijven medisch drama.

En ook hier kregen de ouders als vanzelfsprekend levenslang!!!

De kwakzalver, de afschuwelijke prutser, mocht na twee maanden ‘schorsvakantie’ weer verder klungelen.

Ook over dit afschuwelijke reguliere medische drama lezen we weer geen woord in het antikwakblad. Wederom kan blijken hoezeer de opvattingen van de vertegenwoordigers van de ‘antikwak-sekte’ verweven zijn met het manipuleren van de waarheid en geschoeid zijn op de elementen van list en bedrog.

Een club van stiekemerds die met liegen en bedriegen het alternatieve circuit dagelijks opnieuw probeert te bekladden.

Met recht meen ik ze ‘gluiperds’ te mogen noemen. Lieden, waarvoor in onze maatschappij geen plaats behoort te zijn. Lieden, die met hun walgelijke intenties voortdurend interfereren en botsen met de spelregels van de democratie en hun eigen tekortkomingen voortdurend verzuimen te vermelden.

Lieden, die met hun absurde en onbezonnen acties elke nieuwe ontwikkeling in

de geneeskunst, de kunst om zieke medemensen te helpen, in de weg staan. Lieden, die men niet zal horen spreken over andere medische blunders zoals die in het pamflet 'Aanklacht' beschreven staan.

Waarom werd en wordt er door de antikwakkers met geen woord gerept over indrukwekkende regulier medische incidenten, zoals amputatie van het verkeerde been, extirpatie van de verkeerde nier, operatie aan de verkeerde schouder, dood door verkeerde bloedtransfusie, dood van een zeven maanden oude baby door een ondeskundige hartcatheterisatie, dood van een baby tijdens de bevalling door het verkeerd manipuleren met de Boerematang en de tragische dood van een veertienjarige jongen die een epiduraal hematoom, een bloeduitstorting nabij een hersenvlies, opliep en van de dienstdoende dokter een aspirientje kreeg toegediend.

In al deze gevallen werd er nauwelijks of in het geheel niet gestraft en het ontnemen van de bevoegdheid tot het uitoefenen van de geneeskunst kwam al helemaal niet aan de orde.

Ook het fatale medische experiment dat in 1996 plaats vond en waarbij 18 doden en 41 mensen zwaar lichamelijk letsel opliepen bleef zonder tuchtrechtelijke gevolgen.

Het experimentele onderzoek vond plaats met anticoagulantia, bloedverduuners, en stond onder supervisie van de afdeling klinische epidemiologie van het toenmalige Academische Ziekenhuis te Utrecht. Met het onderzoek wilden de Utrechtse medisch specialisten aantonen dat mensen na een waarschuwingsberoerte door het verdunnen van het bloed minder risico op een herseninfarct zouden hebben. Achteraf moet echter worden aangenomen dat het bloed teveel is verdund tengevolge waarvan het via beschadigde vaatwanden kon weglekken en vervolgens een hersenbloeding kon veroorzaken.

Zowel politici als een heel leger van deskundigen waren van mening dat het experiment op de wijze waarop het was uitgevoerd nimmer had mogen plaatsvinden.

En tot op heden heeft er nimmer een objectieve onpartijdige en onafhankelijke evaluatie van het onderzoek plaatsgevonden.

Overigens zag de coördinator van het onderzoek bovendien geen enkele reden voor een onpartijdige evaluatie: 'Ons onderzoek is vooraf uitgebreid door onafhankelijke onderzoekers beoordeeld. Derhalve is het niet nodig, en ook geen gebruik in de wetenschappelijke wereld, om achteraf een dergelijke studie in te stellen'.

Welnee, waarom zou men, er vielen toch maar achttien doden en er waren maar 41 mensen die zwaar lichamelijk letsel hadden opgelopen. Daarover

moeten we vooral niet zeuren en zeker niet overdrijven, want dat valt onder pure stemmingmakerij. Een woord van excuus werd nergens uitgesproken en van medeleven was al helemaal geen sprake. Kritiek op de onderzoekers, werd als een aanval op de medische stand beschouwd. Over schadevergoeding aan nabestaanden werd al eveneens met geen woord gesproken.

Bovendien wisten de proefpatiënten dat het zou kunnen misgaan en werd er in medische kringen gedaan alsof er sprake was van de normaalste zaak van de wereld waarover zich vooral niemand druk moest maken. De slachtoffers hadden immers niets te verliezen en zouden uiteindelijk toch zijn doodgegaan. Zo gaat dat, zo wordt het gewone volk bedonderd.

Met oeverloos quasi wetenschappelijk gezwam en met het stapelen van de ene drogreden op de andere meenden de onderzoekers hun onverantwoorde en tegelijk ontoelaatbare spel met de dood te kunnen rechtvaardigen.

Achttien doden en 41 beschadigde mensen zijn blijkbaar van te geringe importantie om onder de aandacht van het medisch tuchtcollege te worden gebracht.

Maar, me dunkt, er resten voldoende vragen om de onderzoekers ook thans nog ter verantwoording te roepen.

Zo kan men zich afvragen waarom ze de producenten van deze anticoagulantia niet hebben geconsulteerd aler met een dergelijk experiment te beginnen?

Immers, bij deze firma's weet men alles, maar dan ook alles over deze middelen.

Op grond van het werkingsmechanisme van deze middelen zouden zij een dergelijk experiment, dat voorspelbaar fataal moest aflopen, ten zeerste hebben ontraden.

Derhalve, alleen al voor deze misser zijn de onderzoekers naar mijn mening van zware nalatigheid te betichten en kan alsnog een letselschadeadvocaat worden ingehuurd.

Verder had men er zich door een simpel consulteren van het beroemdste boek over bijwerkingen van geneesmiddelen: 'Meyler's Side Effects of Drugs' van kunnen vergewissen dat reeds bij de geringste overdosering zware risico's worden genomen.

Weggemoffeld

Het medische experiment vond in 1996 plaats en de fatale gevolgen werden pas in 1998 openbaar gemaakt.

Wat moest er, zo blijft er als kardinale vraag, in die twee jaar zoal weggemoffeld worden?

Niettemin, omdat er naar mijn mening door de Utrechtse onderzoekers buitengewoon nalatig was gehandeld, deed ik persoonlijk aangifte en richtte mij rechtstreeks tot het Openbaar Ministerie en de Inspectie voor de Gezondheidszorg.

In mijn schrijven stelde ik de onderzoekers, zolang tot het tegendeel bewezen is, aansprakelijk voor de slachtoffers. Over het grote aantal slachtoffers waren zowel wetenschappers, politici als patiëntenorganisaties ten zeerste verbijsterd.

Zij allen riepen op tot betere en snellere controles tijdens medische experimenten.

Uit gezaghebbende kringen van Nederlandse epidemiologen klonk intussen ook steeds feller kritiek op de medicijnstudie die in totaal drie jaar duurde.

“Je mag in een studie nooit 18 doden laten vallen!”, aldus een vooraanstaand lid van de Gezondheidsraad. En eveneens volgens deze deskundige, omdat: ‘Hier veel eerder ingegrepen had moeten worden: na vier of vijf ernstige complicaties al. Je ziet dat aantal doden toch toenemen? Bij dergelijke excessen had onmiddellijk het ethisch protocol in werking moeten worden gezet. Dat is hier veel te laat gebeurd en is een ernstige nalatigheid.”

Ergo, eenieder maakte achteraf bezwaar tegen het experimentele onderzoek maar verder gebeurde er niks, helemaal niks.

Van medisch tuchtrecht had toen blijkbaar nog niemand ooit gehoord.

In een brief d.d. 3 februari 2000 deelt de heer drs. N.C. Oudendijk, directeur Curatieve Somatische Zorg van het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport als reactie op mijn schrijven het volgende mede:

“.....Ik kan u mededelen dat de Inspectie voor de Gezondheidszorg ter zake van bedoeld geneesmiddelenonderzoek een onderzoek heeft ingesteld. De uitkomsten daarvan waren, kort weergegeven, dat de wetenschappelijke opzet van het onderzoek juist was, maar dat het beter ware geweest indien er tussentijds een evaluatie van het aantal sterfgevallen had plaatsgevonden. De aanbevelingen van de Inspectie voor de Gezondheidszorg in deze zijn in het vervolg van bedoeld anticoagulantiaonderzoek opgevolgd.”

Maar nee, de bedoelde evaluatie vond tot op heden nimmer plaats en het macabere spel met de dood werd vervolgens op onverantwoorde wijze, volledig verblind door wetenschappelijke charlatanerie, doorgespeeld.

Wie lust er nog peultjes? De ogen vallen je uit de kop.

Tegenover de verwerpelijke wijze waarop de drie ‘Millecam-artsen’ werden gestraft zou men inderdaad de ogen uit de kop moeten schamen.

Het stinkt en meurt van alle kanten en wederom kunnen we duidelijk stellen dat er sprake is van je reinste maffiapraktijken !!!

Terwijl in relatie tot dit ontoelaatbare experiment naar mijn mening ook duidelijk kan worden gesproken van dood door schuld werd er noch door de inspectie, noch door het medisch tuchtcollege iets ondernomen. Ze stonden er allemaal bij en ze keken er naar!!!

Hoe anders zou het zijn gegaan indien een dergelijk onderzoek met zulke fatale gevolgen door alternatief geneeskundigen zou zijn gedaan.

Het firmament zou hebben gevonkt en alle betrokkenen waren gloeiend de pineut geweest.

Ze hadden in de kern van de hel gestaan om vervolgens onder het zingen van het halleluja, door figuren als de antikwakkers en ander gespuis, levend te worden verbrand.

Hoe onrechtvaardig is toch dit alles. Achttien doden en 41 zwaar getroffen mensen is toch geen kattenpies?

Wat mag of moet er in de reguliere geneeskunde dan toch wel allemaal mis gaan om in verhouding tot alternatief geneeskundigen even zwaar te worden gestraft?

Driewerf Schande!

Welaan, het is nu de hoogste tijd voor een nadere analyse van een vijftal conclusies die het reguliere circuit, en dan wel heel in het bijzonder de inspectie en de antikwakkers, gemeend heeft uit het vonnis te mogen trekken.

Puntsgewijze zal ik hieronder aan elke afzonderlijke conclusie aandacht besteden.

1. Naar aanleiding van het vonnis wordt gesteld dat artsen die bij ernstig zieke patiënten niet lege artis, dus niet volgens de regels der reguliere geneeskunst, een diagnose stellen en / of alternatieve behandelmethoden gebruiken, strafbaar zijn. Nee dus! Dit doet denken aan de inquisitie, de ketterjacht. Hier excelleren gevaarlijke, met de democratie alleszins strijdige, dictatoriale trekken. Dit standpunt dient met alles wat in ons vermogen ligt te worden gesaboteerd. Zoals reeds eerder werd gezegd dienen we fel te protesteren tegen het op onaanvaardbare wijze opeisen van het exclusieve recht om zowel de diagnostiek als de behandeling van mensen met kanker uitsluitend aan het reguliere circuit toe te vertrouwen. Bovendien wordt daarmee, zoals ik al eerder betoogde, aan elke patiënt in het vervolg de mogelijkheid ontnomen om op legitieme

wijze zelf te bepalen op welke manier hij of zij met zijn of haar eigen gezondheid, zijn of haar ziekte en zijn of haar sterfelijkheid wil omgaan. Zowel regulier als alternatief geneeskundigen dienen voor alles in de eerste plaats de wil en de wens van de patiënt te respecteren. Het opdringen van door de patiënt ongewenste diagnostische onderzoeken en behandelingen moet onder alle omstandigheden tot een onaanvaardbare vorm van ongeoorloofd manipuleren worden gerekend. Dit geldt zowel voor regulier als alternatief !!!

In het andere geval maakt men misbruik van z'n machtspositie en men zet de patiënt onder een niet alleen onbetamelijke maar ook een ontoelaatbare druk. Dit kan niet en dit mag niet !!!

Anders mag er, naar mijn mening geheel terecht, van medisch crimineel handelen worden gesproken. Verder rest de vraag waar men de arrogantie, of nog duidelijker de gore moed, vandaan haalt om de woorden 'lege artis', het volgens de regels der kunst dus, uitsluitend aan regulier medisch handelen te verbinden?

Ook de alternatieve geneeskunst moet 'lege artis' worden toegepast.

2. Een andere conclusie luidt, dat alternatief geneeskundigen verplicht moeten worden om voor het instellen van een behandeling te overleggen met een eventuele reguliere behandelaar van de patiënt. Afgezien van het feit dat de patiënt daartegen in de meeste gevallen (vaak ernstig) bezwaar maakt, rest de onmiddellijke vraag waarom de representanten van de alternatieve geneeskunst, als beoefenaars van veelal duizenden jaren oude ervaringsgeneeskunst op de knieën moeten voor de arrogante vertegenwoordigers van een nog zo jonge, amper honderdvijftig jaar oude Westerse geneeskunst?

Waarom zouden we de zaak niet eens omkeren en stellen dat elke reguliere therapeut bij z'n patiënten moet informeren of hij of zij wellicht ook een alternatieve behandeling ondergaat?

Dit zou zeer terecht zijn, want de meeste patiënten durven zich, en dat is toch eigenlijk een grote schande, niet spontaan over een eventuele alternatieve behandeling die ze elders ondergaan uit te spreken. Dit is een onaanvaardbare situatie die schreeuwt om verandering. Het reguliere circuit, dient verder te worden verplicht om zich te onthouden van onzinnig en veelal beschamend ondeskundig commentaar als de patiënt voor een alternatieve behandeling heeft gekozen. En vooral 'ondeskundig commentaar' dient hier te worden geaccentueerd, omdat men gerust kan stellen dat de gemiddelde reguliere therapeut op het gebied van kennis

van de alternatieve geneeskunst als een nogal opvallend reductionistisch denkende analfabeet kan worden beschouwd. Van dit standpunt behoeft men geen woord te wijzigen of terug te nemen omdat het helaas zo waar is, meer dan waar!

Voor de patiënt is het dan ook in en in triest dat dit analfabetisme tot gevolg heeft dat zeer effectieve geneeskrachtige en derhalve alleszins aan te raden alternatieve therapieën in het reguliere circuit aan ernstig zieke medemensen wordt onthouden. Dit alles enkel en alleen maar omdat men meent dat de westerse reguliere opvatting alleen zaligmakend is en alleen die vorm van geneeskunst, als zijnde de enige echte, op hoogmoedige wijze wordt geknuffeld en geadoreerd. Vanzelfsprekend zou elke vorm van over en weer met elkaar overleggen een buitengewone stap voorwaarts zijn, maar de hautaine en tegelijk verwerpelijke manier van reageren, waarbij kreten vallen als ‘wetenschappelijk niet bewezen’ en ‘kwakzalverij’, omdat men de wijze van denken niet begrijpt, leidt uiteindelijk veelal alleen maar tot een polariserende, vruchteloze en zinloze discussie tussen alternatief en regulier.

3. Er wordt gesteld dat alternatieve artsen of therapeuten ernstig zieke patiënten niet mogen afhouden van een reguliere behandeling en dus verplicht zijn erop te blijven aandringen dat de patiënt een reguliere arts bezoekt. Zie je, hier is dan weer sprake van zo'n extreme vorm van reguliere bemoeizucht. Gewoon ongeoorloofde bemoeizucht. Immers, de patiënt in kwestie zal zelf wel bepalen bij wie hij of zij te biecht gaat.

Dat gaat de reguliere onnipotente mijnheer de dokter toevallig geen ene bliksem aan. De enige verplichting die zowel reguliere als alternatieve therapeuten hebben, is het onder alle omstandigheden respecteren van de wil van de patiënt. Ongeacht, of je dit nu wel of niet bevalt! Zo is dat, en niet anders! Dat, en dat alleen, is de enige regel die geldt!

Bovendien is daar nog een ander aspect dat de aandacht verdient. Waarom, zo stel ik mij de vraag, moet ik als alternatief therapeut verplicht worden om iemand iets te adviseren wat ikzelf absoluut niet zou willen? En, als een patiënt zelf afziet van een reguliere behandeling dan voel ik mij geenszins tot ingrijpen en dus ontoelaatbaar opdringen verplicht. Ik weiger om als een slaafse hond het reguliere ‘Befehl ist Befehl’ te volgen. Het enige wat ik echt volg is mijn geweten, en als mijn advies daar niet mee strookt dan weiger ik aan elk ‘Befehl!!!’, hoe groot de sancties ook mogen zijn, gehoor te geven. Ook verkeren patiënten met kwaadaardige

aandoeningen vaak in een dusdanige deplorabele lichamelijke toestand dat het misdadig zou zijn en ook volledig indruisend tegen het geweten, om bijvoorbeeld een chemokuur of bestraling te adviseren. Verder wil men met deze verplichting om patiënten naar regulier te verwijzen weer op misleidende wijze insinueren dat men in het reguliere circuit, in geval van kanker, wel geholpen kan worden. Dat is nog maar zeer beperkt waar en dus je reinste vorm van bedrog waartegen ook ten felste geprotesteerd dient te worden. Hoe komt het toch, dat vrijwel niemand tegen dit soort misleiding bezwaar maakt?

Wanhopige mensen laten zich blijkbaar alles, maar dan ook alles, welgevallen. Zelfs als het onbehandelbare als behandelbaar wordt voorgesteld!!!

En dat gebeurt elke dag. Dat weet ik zeker!!!

Derhalve, is dit standpunt voor eenieder die ook maar iets van de behandeling van mensen met kanker af weet, het ultieme braakmiddel.

4. Alternatief geneeskundigen met een artsdiploma worden als extra gevaarlijk beschouwd, omdat de patiënt dan gemakkelijk misleid kan worden en denkt dat hij een echte 'doktersbehandeling' krijgt. Met dit standpunt geven de vertegenwoordigers van het reguliere circuit er blijk van aan een ongekende en ongehoorde vorm van zelfoverschatting te leiden. Ontoelaatbaar, verwerpelijk en op onaantvaardbare wijze discriminerend. Schofferend en tegelijk buitengewoon oncollegiaal. Voor zover men althans nog van collega's kan spreken. Alle normen en waarden worden hier, uiterst onethisch, met de voeten getreden. Dit is een afschuwelijk voorbeeld van een doortrapt gespeeld goor machtsspel waarbinnen de patiënt de rol van een onvoorstelbaar naïef en oerdom uilskuiken wordt toebedeeld. Een schande dat men patiënten, die er zich wel degelijk van bewust zijn dat ze dan te doen hebben met een therapeut die tenminste heel wat verder heeft gekeken dan het zeer beknotte stukje Westerse geneeskunst, zo meent te kunnen onderschatten. Het moet hier dan nog maar eens duidelijk worden gezegd, dat patiënten zich in de meeste gevallen buitengewoon goed oriënteren en ook via de media meer dan gemiddeld goed geïnformeerd zijn over zowel reguliere als alternatieve therapeutische mogelijkheden. Te beweren, dat zij zich laten misleiden is absolute onzin. Het is niet meer dan ondermaatse kretologie van een stel fundamentalistische dwazen. Dwazen, die men uiteindelijk wellicht het beste kan negeren.

5. Er wordt thans gesteld dat de wet BIG (Beroepen Individuele Gezondheidszorg) moet worden gewijzigd omdat de drie alternatieve artsen, ondanks het vonnis, hun kwakzalverspraktijken gewoon kunnen voortzetten. Nog los van het feit dat men vanzelfsprekend in hoger beroep gaat, is en blijft het een respectloze opmerking. Zeker tegen de achtergrond van de hierboven reeds genoemde reguliere kwakzalvers, die hun malafide praktijken allemaal zonder enige beperking ongestraft kunnen voortzetten. Volgaarne wil ik hier het geheugen nog even opfrissen en herinneren aan de chirurgen in het Maaslandziekenhuis te Boxmeer die voor tenminste drie doden aansprakelijk kunnen worden gesteld. Verder herinner ik hier aan de incompetenten hart-longchirurgen van het Radboudziekenhuis te Nijmegen met over een periode van circa vier jaar dertig doden op hun rekening. Ook de achttien doden en eenenveertig zwaar beschadigde patiënten, door een onverantwoord medisch experiment te Utrecht, mogen hier niet onvermeld blijven. Dan hebben we nog de gynaecoloog van het Streekziekenhuis Midden-Twente in Hengelo die door een onbesuisd hanteren van de vacuümpomp de dood van een baby veroorzaakte. En, een andere baby overleed in een ander ziekenhuis door een funeste amateuristisch uitgevoerde hartcatheterisatie. Natuurlijk moeten we hier ook even stilstaan bij het verschrikkelijke drama dat zich in het Waterlandziekenhuis te Purmerend afspeelde. Aldaar liep een kind door het toepassen van veel teveel geweld tijdens een keizersnede een hoge dwarslaesie op. Als laatste noem ik hier het 10-jarige knulletje Tim. “Wrijf zijn handjes maar warm”, werd er geadviseerd, terwijl het kind vanwege een geperforeerde blindedarm lag dood te gaan. De medisch tuchtrechter kwam in al deze gevallen nauwelijks verder dan een nietszeggende waarschuwing of hooguit een ‘vakantieschorsing’ van niet meer dan twee maanden.
- Waar zijn of waren nu de antikwakkers?
- Waarom mochten we bij al deze verschrikkelijke, dodelijke blunders, niets, maar dan ook helemaal niets, van hen vernemen? Niets, maar dan ook helemaal niets hierover in het antikwakblad. Men had er wel tien jaargangen of meer mee kunnen vullen!
- Dus, weer zo’n buitengewoon laffe houding!
- Waarom moest de wet BIG tengevolge van al deze afschuwelijke drama’s dan al niet veel eerder gewijzigd worden?
- Wie het weet mag het nu onmiddellijk zeggen.
- En, waar blijven die jongens en meisjes van de Tweede Kamer?
- Het kan hen toch niet allemaal ontgaan zijn?

Ze zijn immers toch altijd erg alert?!

Zeker als er alternatief iets mis gaat, laten ze toch onmiddellijk iets van zich horen?!

In het andere geval is er dan toch ook nog altijd de antikwaksekte, die toch nooit te belabberd is om even te waarschuwen?

Is het dan toch niet logisch, dat ik nu steeds meer en meer aan klassenjustitie moet denken?

Hoe komt dat toch? Men meet duidelijk met twee maten!

Het riekt naar oplichterij!!!

En, is het dan niet logisch dat ik die zogenaamde antikwakkers steeds meer ga kwalificeren als tuig van de onderste richel?!

Ik vergis mij toch niet?

Dat is toch geen woord teveel?

Men mag toch van tuig of gespuis spreken als men elkeen uit het alternatieve circuit van kwakzalverij meent te kunnen betichten om hem of haar vervolgens op weerzinwekkende en gewetenloze wijze als een schurk aan de schandpaal te nagelen?

Dat alles kan dan toch wel worden gerekend tot de maatschappelijke categorie van vuig en ondermaats gepeupel?

Wie het beter of netter weet te formuleren mag het zeggen, maar men dient zich wel te realiseren dat de verwoording geschoeid is op basis van vermijdbare en verwijtbare medische blunders, diep ingrijpende drama's, die de dood tot gevolg hadden. Het wordt dan een ander verhaal. Een heel ander verhaal. Het wordt dan een verschrikkelijk macaber verhaal! Een verhaal waarbij de woorden emotioneel geladen mogen zijn.

En zeer zeker mag dit als er sprake is van liegbeesten, lieden die inderdaad een onfatsoenlijk en goor machtsspel spelen.

En daarover gaat het hier!!!

Een smerig machtsspel, waarvan drie oprecht integere mensen de dupe zijn geworden!

Beunhazende artsen

Overigens, wie het frutselboek 'Kwakzalvers op kaliloog', geschreven door de voorzitter van de 'Antikwakclub', de heer C. Renckens, leest, wordt geconfronteerd met een heel scala van diep ondermaatse bejegeningen van het alternatieve circuit. Op pagina 3 van het 'antikwakblad nummer 4 –2006 staan een aantal van de bedoelde vulgaire opmerkingen keurig op een rij. Ik citeer: "Kwakzalvers hebben zich altijd al in de diepste regionen van de Hel bevonden"

(p. 25-26), zij “moeten verder vooral in hun onreine sop gaar koken” (p. 46), “[zijn] brutale apen” (p. 128), “doen ons denken aan een zedeloze groep gajes” (p. 133), “[zijn] beunhazen” (p. 150), “[zijn] warhoofd of ... misdadiger” (p. 151), en “[zijn]” medische randgroepjongeren” (p. 222). Hun publicaties “kunnen met de vuilnisman worden meegegeven”. “Sommige boekverbrandingen verdienen ieders sympathie” (p. 122) en “Wie langer dan tien minuten hardop uit de genoemde bladen leest gaat uit de mond stinken” (p. 282). En alternatieve artsen hebben volgens Renckens: “grootheidsideeën, overmatige distinctiedrift en andere karakterneurosen, en zelfs grovere psychiatrische problematiek” (p. 155).

We vervolgen thans ons verhaal met de vaststelling, dat het onder meer de wens van de inspectie en de antikwakkers is om in de wet BIG de procedure waarmee ‘lege artis’ een diagnose wordt gesteld (het diagnostisch proces) als voorbehouden handeling op te nemen. Daartoe onderzocht ‘De Raad voor de Volksgezondheid en Zorg (RVZ)’, in opdracht van de minister van VWS, de mogelijkheid om het stellen van een diagnose door ‘niet-deskundigen’, alternatief geneeskundigen dus, te beperken. Op 19 mei 2005 verscheen een rapport onder de titel: ‘Medische diagnose: kiezen voor deskundigheid?’

Kort samengevat is de raad tot de autoritaire conclusie gekomen dat het stellen van een diagnose tot voorbehouden handeling geen oplossing is om excessen in de alternatieve hulpverlening te voorkomen. Wat een misleiding, wat een verschrikkelijke hoop arrogante bluf en ontoelaatbare zelfoverschatting!

Het hele alternatieve circuit had mogen en moeten reageren als werd men door horzels in de billen gestoken. Dat ware, en dat alleen ware de enig juiste reactie geweest. Immers, het stikt in het reguliere circuit van de excessen. Denk hier alleen maar even aan het tienjarige knulletje Tim of het kindje dat door de vacuümpomp de dood vond.

Waar haalt men in hemelsnaam het lef vandaan om het volledige alleenrecht tot het stellen van een diagnose op te eisen?

Hoe onterecht dit is moge blijken uit een onderzoek dat door de anatoompatholoog dr. J.W. Steffelaar werd gedaan. Hij pleitte destijds voor een wetswijziging waardoor het voortaan mogelijk zou zijn om zonder toestemming van de nabestaanden obductie, lijkschouwing, te verrichten.

Met dit voorstel kwam hij omdat uit 751 verrichtte obducties was gebleken dat 246 mensen kanker hadden, die bij 99 (= *negenennegentig*) overleden personen niet medisch was vastgesteld. Is dit gegeven op zichzelf, in een tijd van indrukwekkende en zeer geavanceerde techniek, al in en in triest, het wordt een helemaal verbijsterend verhaal wanneer men bovendien verneemt dat die *negenennegentig* overleden mensen kostbare behandelingen hadden ondergaan

die niets, maar dan ook helemaal niets met hun eigenlijke ziekte te maken hadden. Dus, in feite, je reinste vorm van kwakzalverij!!!

In haar werkelijk uitstekende boek: 'In de greep van de gynaecoloog', wordt door Lyda Schoon ook aan het onderzoek van Steffelaar gerefereerd. Terecht wijst zij er op, dat dit onderzoek duidelijk de willekeur van het medisch handelen en het falen van de medische diagnostiek aantoont. Kortom, in plaats van zich druk te maken om het stellen van een diagnose tot een zogenaamde voorbehouden handeling te verklaren, zou er thans, gezien de enorme geldverspilling en het beschermen van patiënten tegen reguliere kwakzalverij, wettelijk dienen te worden vastgelegd dat elke reguliere diagnose ook voortaan door een 'second opinion' dient te worden bevestigd.

Ook uit andere voorbeelden kan blijken dat men met het stellen van de juiste diagnose niet zo hoog van de toren hoeft te blazen.

De vader van Sylvia Millicam is zo'n voorbeeld. Bij hem werd geheel ten onrechte de diagnose longkanker gesteld en hij werd vervolgens volledig onnodig met chemotherapie behandeld.

Het werd de goede man z'n dood!

Ook bij het 10-jarige knulletje Tim werd de verkeerde diagnose gesteld.

Het gediagnosticeerde 'buikgriepje' bleek een dodelijke perforatie van een zwaar ontstoken blindedarm te zijn.

Alweer bekende Nederlanders

En dan het volgende verhaal.

Onder de titel: 'De berg des doods', schrijft Peter Liefhebber in 'De Telegraaf' (13/11-2005) over de 71 – jarige acteur en zanger Willem Nijholt die rondom de ontdekking van zijn keelkanker waarlijk door een afschuwelijke hel ging.

"Ik stond mijn bed op te maken en had ineens een mond vol bloed. Ik schrok me de pleuris.

Al een tijdje had ik steekpijntjes aan een amandel gevoeld. Daar had ik vroeger altijd last van, maar dat was al zo'n twintig jaar voorbij. Dat laat ik niet eens nakijken, Willem, zei de dokter, dat is vers bloed. Ik wijs nog: en dat dan? Hij zegt: stolseltjes, gewoon een gesprongen adertje. Ik was er niet gerust op en kwam bij een kno-arts in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis aan de Prinsengracht."

"Lampje door mijn neus, spatel in mijn mond, zeg eens 'a'. Een littekentje van het bloeden, verder niks aan de hand, zei hij. Als ik pijn hield moest ik maar terugkomen. Begin oktober vorig jaar was dat. De volgende dag gingen we naar Frankrijk, Bennie en ik. De steekpijntjes bleven aanhouden en ik bezocht ook

daar een arts. Die vond een ontzettende ontsteking en gaf een kuur waarna het met de pijn wat beter ging.”

“In december, terug in Nederland, werd de pijn heviger, dus ik weer naar mijn huisarts. Nee hoor, niks aan de hand, ik moest me niet zo druk maken. Ik begon me echt een lastige vedette te voelen. Toch nog maar een keer naar die kno-arts. Deze keer had hij genoeg aan een spateltje en zeg eens ‘a’. Mooi, alles in orde. Oh, nog steeds steekpijnen? Tja, daar zul je dan mee moeten leren leven, Willem”.

Inmiddels speelde ik in de Griezibus. Een vampier. Hartstikke leuk, maar wel steeds keelpijn, ik moest behoorlijk veel schreeuwen. Ik had een scène met bloed uit mijn mond. Kunstbloed, maar ik dacht nog: dat heb ik bijna niet nodig. Dat heb ik in tijden van gevaar, dan komt er een dosis morbide humor bij me los.”

“Natuurlijk kon het zo niet langer en ik belde dokter Franken, een arts bij wie mensen van Joop van den Ende met stemproblemen altijd terecht kunnen. Ik had geluk, er viel een patiënt uit en ik kon zo door de scan. Binnen vijf minuten was het duidelijk: opereren, er zat een totaal verrotte amandel, met een raar duivenei ernaast. Op 2 mei was de laatste draaidag, op 3 mei de operatie.”

“Het werd een van de ergste dingen van mijn leven. In een week viel ik af van 69 naar 61 kilo. Pijn, pijn, jongen, dat kan ik je niet vertellen. Het woord kanker was nog steeds niet gevallen, maar ik wist het al. Zaterdag na de operatie was Annemarie Oster hier op bezoek en die riep opeens er loopt bloed uit je mond. Het hield niet meer op, het ging het hele weekeinde door.

Dokter Franken zei: Onmiddellijk komen, ik zal zorgen dat ook de uitslag er is.” “Ik zat nog niet of hij zei: Willem, ik heb een ellendige mededeling. En ik meteen: wanneer kan ik worden behandeld? Franken zorgde ervoor dat ik naar het Antoni van Leeuwenhoek kon.....”.

Het is nu even tijd voor uitplassen en een korte overpeinzing.

Immers, van de opvatting, dat het stellen van een diagnose tot voorbehouden handeling moet worden verklaard kan na het lezen van deze verschrikkelijke blunders met onmiddellijke ingang gehakt worden gemaakt.

Er dient nu eerder wetgeving te komen waarmee de ‘second opinion’ en zelfs de ‘third opinion’ voor reguliere therapeuten verplicht moet worden gesteld.

Uit de hierboven beschreven dramatische missers kan in elk geval al duidelijk blijken dat dit bepaald geen onzinnige gedachte is.

Willem Nijholt zal dit standpunt vast en zeker volgaarne onderschrijven.

Maar ook de radio- en TV –presentator Felix Meurders zal het over een en ander van harte eens zijn, want bij zijn toenmalige vriendin Baukje werd een buitengewoon agressieve vorm van borstkanker als diagnose gemist.

In het boek 'Bekend met kanker' van Willemijn van Benthem zegt Felix: "Natuurlijk hebben we de arts, die een paar maanden daarvoor had verteld dat er niks aan de hand was, erop aangesproken. Maar ja, wat kun je zeggen? Boos worden heeft weinig zin, het kwaad is al geschied. Je staat machteloos en zult ook nooit weten of het had uitgemaakt; de kanker groeide zo hard." Baukje overleed op 18 juni 1992.

Minder bekende Nederlanders

En dan die Brabander Kees. Hij werd, toen 55 jaar oud, tijdens een stoeipartijtje door z'n hond in beide polsen gebeten. Er ontwikkelde zich wondpijn en hoge koorts.

Dat de huisarts niet onmiddellijk aan een infectie door de bacterie capnocythophagus dacht is te billijken. Minder fraai is echter dat hij bleef volharden in een door een virus veroorzaakt buikgriepje en elk verband met de hondenbeet afwees. Hierdoor en mede door een waarnemend arts werd Kees veel te laat in het ziekenhuis opgenomen. Aldaar vocht hij met succes gedurende ruim drie weken op de intensive care, waar hij kunstmatig in coma werd gehouden, voor z'n leven.

Kees overleefde het dus, maar wel zijn alle tien z'n tenen geamputeerd en is hij een oog kwijtgeraakt. Nu is hij invalide en deels, met alle financiële consequenties van dien, arbeidsongeschikt.

Op 13 september is deze affaire voor de tuchtrechter te Eindhoven geweest.

Kees moet maar nergens op rekenen. Het zal wel weer, zoals te doen gebruikelijk, met een sisser aflopen. Triest, buitengewoon triest. Edoch, Kees zal zich bij het vonnis moeten neerleggen en van gif z'n tenen krommen kan helaas voor hem niet meer!

Twee dagen na de geboorte van een tweeling overleed de 37-jarige Hardenbergse mevrouw Helma van Oenen tengevolge van absoluut onvoldoende medische zorg in het Röpcke Zweers Ziekenhuis in Hardenberg rondom haar ernstige vorm van zwangerschapsvergiftiging.

Op 5 Oktober 2005 werd deze vergiftiging reeds vastgesteld maar opname werd toen niet noodzakelijk geacht.

Aanvankelijk beviel ze op 10 Oktober zonder complicaties van een gezonde zoon en een gezonde dochter. Echter, een paar uur na de bevalling had ze last van hoofdpijn en er werd een hoge bloeddruk gemeten. Uiteindelijk werd ze misselijk en trad er een epileptisch insult op.

Zowel een internist als de verantwoordelijk gynaecoloog weigerde voor nader

beraad te komen. Op de ‘intensive care’ van het ziekenhuis bleef haar bloeddruk erg hoog en moest ze met zuurstof worden behandeld. In allerijl werd ze tenslotte overgeplaatst naar het academisch ziekenhuis in Groningen, alwaar ze op 12 Oktober aan de gevolgen van vocht in de hersenen overleed.

Het medisch tuchtcollege was van mening, dat gezien het feit dat mevrouw in verwachting was van een tweeling, waarbij de risico’s van een hoge bloeddruk gevaarlijker zijn dan bij één kind, opname reeds op 5 Oktober had moeten plaatsvinden.

Gezien de hoge bloeddruk had de gynaecoloog bovendien bereikbaar moeten zijn en veel voortvarender moeten handelen.

Het tuchtcollege haalde ook hier weer eens flink uit en volstond met het uitdelen van een ontzettend indrukwekkende lullige berisping. Een geweldige klapper! De man zal het nauwelijks overleven, maar niet heus!

Moedertje is echter wel dood en de twee kindertjes gaan nu zonder mama verder door het leven. Naar ik mag hopen ligt deze gynaecoloog hier zo nu en dan wel even wakker van.

De ‘antikwakkers’ hebben natuurlijk wel weer verzuimd om deze blunder in het kwakblad of op internet te vermelden. Of, misschien gewoon vergeten?

De huichelaars, die zich ook hier weer zoals te doen gebruikelijk als ziende blind hebben gedragen.

Bestralingsfoutje

We eindigen de reeks van vermeldingen nu met zo ongeveer de allerergste medische blunder die ik tot nu toe heb gelezen. De werkelijk meer dan afschuwelijke blunder werd door René Steenhorst in de Telegraaf van Zaterdag 18 November 2006 op zeer indrukwekkende wijze beschreven.

Het betreft de 40-jarige Astrid Sluiters, een alleenstaande moeder van een 14-jarige dochter.

Astrid werd op de afdeling radiotherapie van de Daniël den Hoed kliniek met 38 bestralingen lang, verdeeld over 7 weken, met telkens een funeste dubbele dosis, dood bestraald.

Gewoon dood bestraald en dat werd door niemand opgemerkt.

Astrid leed aan non-Hodgkin, een bepaalde vorm van lymfklierkanker.

De kliniek is het kankerbehandelcentrum van het Erasmus MC in Rotterdam.

Vrijwel vanaf het begin vertoonde haar nek en rug tekenen van verbranding.

‘Het zal wel wegtrekken. U moet het de tijd geven’, zei de radiotherapeut.

Maar haar toestand werd steeds erger en niemand merkte er dat patiënte levend verbrandde.

Astrid moest echter, evenmin als haar ouders, niet zeuren. Er was nodeloos paniek. Er was niets aan de hand. Astrid stelde zich aan en was in de ogen van het behandelend team een lastpost. Mevrouw werd daarom dagelijks door een psychiater bezocht. Soms zelfs tweemaal per dag. Maar ook deze behandelaar had niet in de gaten dat Astrid intussen levend aan het verbranden was. Zijn diagnose kan niet anders dan een geweldige miskleun zijn. ‘Dit is een absolute horrorstory...!’’, zei de letselschadeadvocaat dr. mr. J.C. Sneep.

Volgens hem is Astrid door haar behandelend arts nooit serieus genomen. Was ze dat wel, dan was dit alles vrijwel zeker niet gebeurd.

Astrid kreeg steeds meer keelpijn en het slikken ging steeds moeilijker om tenslotte helemaal onmogelijk te worden. Daardoor werd ze aldoor magerder en er werd zelfs aan anorexia nervosa gedacht. Op 22 mei vond de laatste bestraling plaats. Daarna was ze aldoor ernstig ziek en moest bij herhaling in het ziekenhuis worden opgenomen. Daar gedroeg men zich bepaald niet vriendelijk tegenover haar. Als ze bijvoorbeeld niet kon eten vanwege de pijn in haar keel, werd er gezegd: ‘Je moet niet zeuren, je hebt toch een keelgat!’

Maar er was geen sprake van aanstellerij of iets dergelijks. Astrid was voortdurend, en natuurlijk terecht, geheel in paniek. Uiteindelijk woog ze nog maar 37 kilo. Op 10 Oktober 2006, twee dagen na de werkelijk meer dan gruwelijke dood van Astrid en een niet te beschrijven afschuwelijke lijdensweg, een ware martelgang, werd door de patholoog-anatoom, de lijkschouwer, vastgesteld dat na 38 bestralingen de longen, de luchtpijp, de slokdarm en de darmen waren beschadigd. Alsof het weefsel was ‘gekookt’.

Een nauwelijks te bevatten drama vond zo zijn einde met achterlating van door intens verdriet bevangen ouders en een kind van 14 jaar dat voor de rest van haar nu nog zo jonge leven zonder mamma verder zal moeten. Mama is niet meer! Mama werd slachtoffer van ongekende reguliere kwakzalverij. Het Erasmus MC verklaarde het overlijden van Astrid Sluiters enorm te betreuren.

“Deze gebeurtenissen hebben diepe sporen achtergelaten bij iedereen die er bij betrokken is.

Ons personeel is er ook kapot van en leeft mee met de nabestaanden. Wat mevrouw Sluiters en haar familie hebben moeten doormaken is onvoorstelbaar. Wij begrijpen het verdriet en de boosheid van de familie.”

En daarmee is het verhaal weer rond.

Kwakzalvers ontkennen

Er zal natuurlijk nog wel wat met de Inspectie voor de Gezondheidszorg en met de letselschadeadvocaat over en weer worden gecorrespondeerd maar daarmee is

waarschijnlijk de kous vrijwel zeker zo goed als af en komt de lariekoek over de borrel en de plas weer om de hoek. Medisch tuchtcollege? Nooit van gehoord! De raad van bestuur van het universitair medisch centrum heeft weliswaar de fatale behandelfout inmiddels schriftelijk toegegeven, maar een van de bestuursleden, drs. W. Geerlings, ontkent echter dat er sprake zou zijn van een ‘verwijtbare berekeningsfout’.

‘Hiervan is geen sprake. De bestralingsdosis is geheel conform het protocol vastgesteld en berekend.’

Zo gaat dat in het gelegaliseerde reguliere circuit! Achtendertig keer werd de dubbele dosis d.w.z. 90 zogenaamde gray in plaats van 45 gray toegediend. Het werd over een tijdsduur van 7 weken verstrekt en nog had niemand iets in de gaten. Vooral ontkennen, blijven ontkennen! Liegbeesten zijn het! Echte liegbeesten! De dood van een jonge vrouw, in de bloei van haar leven, wordt nu onderwerp van onderhandelingen over een handvol uit te keren rotcenten.

Rotcenten, voor een mama die er niet meer is!

De kwakzalvers, gelegaliseerde kwakzalvers, gaan weer gewoon door. Een diep en onuitwisbaar spoor van onmenselijk verdriet en droefenis achterlatend.

Van het maken van persoonlijke excuses tegenover de ouders en hun kleinkind is niets gebleken.

Jammer, rekenfoutje!, bedankt!

Heel Nederland was in de ban van de verkiezingen toen het bericht over het overlijden van Astrid in ‘De Telegraaf’ verscheen.

Noch door leden van de Tweede Kamer of andere gezagdragers, noch door andere media werd op dit afschuwelijke drama gereageerd.

Natuurlijk niet! Astrid was geen nationale ster en daarom voor de publiciteit aanzienlijk minder belangrijk dan mevrouw Sylvia Millicam! Astrid was gewoon minder dood dan Sylvia!

Astrid, slachtoffer van kwakkers in het reguliere circuit, was meer wetenschappelijk dood dan Sylvia!

En, waar was de Inspectie? Die heeft toch zulke goed banden met de NOS of andere media?

Waarom was dit nu geen wereldnieuws? Ware de dood veroorzaakt door alternatieve therapeuten dan was hun praktijk toch onmiddellijk gesloten en was het drama zelfs aan de TV-zender CNN als buitengewoon belangrijk nieuws gepresenteerd? Ja toch!?

Prachtige en imposante krantenkoppen: ‘Dodelijke behandeling door alterneut!!!’ of ‘Na Millicam, weer nieuw slachtoffer van kwakzalvers!!!’ of ‘Kwakzalver vermoordt jonge vrouw!!!’ of ‘Kwak als killer in de polder!!!’ of

Nieuws van groots formaat! Alsof hemel en aarde zo juist op abrupte wijze

waren gespleten! De verkiezingen waren de hele week tot op de achtergrond verdrongen.

En ook het gespuis van 'antikwakkers' zou de vuist weer stevig tegen de alterneuten gebald hebben. Schande!, schande! De overheid moet nu onmiddellijk ingrijpen. Het is nu de hoogste tijd om het ganse alternatieve tuig te knevelen of anderszins aan banden te leggen!!! De BIG-wet moet nu terstond worden gewijzigd. De alternatieven moeten met onmiddellijke ingang voor het medisch tuchtcollege worden gesleept!

Uitstel hiervan is levensgevaarlijk!

Echter, geen woord over deze fataal verlopen kwakzalverij in het antikwakblad of in hun rubriek op internet. Ze staan midden in de 'shit', reguliere 'shit', en zwijgen als het graf.

Dat was rondom de drie 'Millecam-artsen' toch wel even anders. Alles en iedereen hebben ze toen gemobiliseerd en bestookt om deze mensen kapot te maken. Waar zijn ze nu?

En 'antikwakkers', leg mij nu eens uit, waarom worden de reguliere artsen, inclusief de psychiater, die bij de dood van Astrid betrokken waren nu niet uit hun professie gezet?

Dit onderscheid met de 'Millecam-artsen' wordt toch door geen sterveling nog begrepen?

Derhalve, 'antikwakkers' zijn dus gewoon laffe mensen die de ogen sluiten voor echte kwakzalverij!

Zoals reeds bij herhaling gezegd, lafaards, die door niemand, maar dan ook niemand nog serieus kunnen worden genomen.

Het lijkt mij dan ook maar het beste dat dit zootje zichzelf maar zo spoedig mogelijk opheft. Leve de dag waarop dit zal gebeuren!

Zo zoetjes aan zijn we thans aan het einde van onze beschouwing gekomen. Talrijke verwijtbare en vermijdbare reguliere medische blunders passeerden de revue.

Zoals kan worden vastgesteld wordt er nauwelijks of niet gestraft. De reguliere kwakzalvers werden en worden onder alle omstandigheden beschermd. Beweren dat er voor wat de strafmaat betreft geen onderscheid wordt gemaakt tussen reguliere en alternatieve blunders is een grove leugen en de leugenaars noemen we aperte liegbeesten.

Zo kan de onmenselijk zware straf die aan de drie 'Millecam-artsen' werd opgelegd worden beschouwd als een gore rotstreek. Een straf die in geen enkele verhouding staat tot de straffen die werden toebedeeld aan hen die in deze beschouwing werden beschreven als echte reguliere, maar gelegaliseerde,

kwakzalvers die op onvoorstelbare wijze diep menselijk leed hebben veroorzaakt. Drie integere artsen daarentegen, gewone aimabele mensen van vlees en bloed, vervuld van de allerbeste intenties om een medemens in nood te helpen, werden gebonden en genaaid door zich 'collega' noemende paljassen. Gewetenloze knurften die geobsedeerd zijn door onzuivere motieven van haat en frustratie. Lieden die totaal niet geïnteresseerd zijn in de dood van mevrouw Millicam. Maar wel lieden die hun kans schoon zagen om het alternatieve circuit met list en bedrog een ontzaglijke loer te draaien. Meer dan ooit kwam de dood voor dit soort schavuiten op tijd!

De dood van een geliefde actrice werd niet alleen misbruikt om op gewetenloze wijze deze drie artsen te straffen maar ook om bij het, in hun ogen, gewone domme gepeupel de belangstelling voor de alternatieve geneeskunst de kop in te drukken.

Lieden, zoals de vertegenwoordigers van de 'Antikwak-sekte', die op dictatoriale wijze als totaal gefrustreerde dwazen het heft in handen namen en eenieder een rad voor ogen draaiden met de onzinnige bewering dat deze actrice in het reguliere circuit wel te redden ware geweest.

Snoevers, die zich volledig onterecht koesteren in een beetje Westerse geneeskunst en suggereren dat de wereld buiten hun eigen kleine territorium ophoudt. Maar er is meer, veel meer dan dit soort lieden kan bevroeden.

Lieden, die geen ruimte laten voor andere, vaak buitengewoon progressieve opvattingen.

Opvattingen, waarmede men het lichamelijke en geestelijke lijden van een ziek medemens maar al te vaak op zeer aantrekkelijke wijze kan verlichten en verzachten.

Lieden waarvoor ik hier niet genoeg kan waarschuwen!!!

Zo dreigen alternatieve artsen, mede op gezag van deze arrogante mafkezen, binnenkort hun titel te verliezen indien zij zich niet aan de voorschriften van de reguliere geneeskunde conformeren.

Of nog duidelijker gezegd, ze worden gewoon geroyeerd omdat het praktiseren van de alternatieve geneeskunde niet als het beoefenen van 'echte' geneeskunst wordt beschouwd.

Werkelijk te maf voor woorden!!!

Ook andere BIG-geregistreerden, zoals tandartsen, verpleegkundigen, verloskundigen of fysiotherapeuten, die ook als alternatief geneeskundigen praktiseren zullen volgen. Daar kun je donder op zeggen! Of nog anders gezegd, daar kun je gif op innemen.

We zijn thans met z'n allen als alternatief geneeskundigen verworden tot prooi van een stel onverzadigbare quasi wetenschappelijke minkukels.

En dit kan inderdaad zo maar! In dit land moeten liberale en vrijzinnige opvattingen plaats maken voor dictatoriaal gekleurde spelregels. Spelregels die omlijst zijn met het predicaat ‘Befehl ist Befehl’!

Dit is onaanvaardbaar!!!

We moeten nu met z'n allen op de barricade. We moeten protesteren tegen die ‘Antikwak-sekte’. De sekte, die overal en nog eens overal een poot tussen de deur poogt te steken. Zij penetreren en manipuleren de overheid, de kamerleden en de media met de meest absurde nonsens over de alternatieve geneeskunde. Dat kunnen zij, omdat ze veelal tegenover volslagen leken, zoals de vorige en huidige minister van volksgezondheid en de meeste kamerleden, hun onzinnige geleuter en inferieure wartaal ter tafel brengen Dit is ontoelaatbaar en kan derhalve niet langer worden getolereerd. Ook wij dienen ons te verenigen om een flinke vuist te kunnen maken.

Daar hebben wij en onze patiënten recht op!

Media

En ook de media dienen er van te worden doordrongen dat overal en onder alle omstandigheden het oeroude adagium van ‘hoor en wederhoor’ dient te gelden.

Zo mocht ik uit zeer betrouwbare bron vernemen dat zowel de redactie van TIEN (TALPA) als de AVRO, de antikwaksekte over alternatieve geneeskunde heeft geraadpleegd rondom hun voornemen om een programma over ‘alternatieve kwakzalvers’ te gaan maken.

Daar moeten we tegen protesteren, want van echte alternatieve geneeskunst weet die club van gefrustreerde dwazen van de antikwaksekte absoluut niets af. We kunnen er zonder inspraak onzerzijds dan ook op rekenen dat het in het andere geval een hoogst kwalijk te nemen opruiend eenzijdig programma zal worden en gaan we dus, zagezegd, met z'n allen de bietenbrug op.

Een programma vol sensatie waarin talrijke Millecam's zullen sterven door zogenaamde kwalijke alternatieve praktijken en de ontelbare Astrid's, die een vreselijke reguliere dood stierven door echte gelegaliseerde kwakzalverij, zullen gewoon simpel onbesproken blijven.

Mocht het echter onaanvaardbaar worden gepresenteerd dan moeten we al onze patiënten adviseren om beide zenders met alle middelen die ons ter beschikking staan te boycotten.

Verder moeten we voortaan ernstig bezwaar maken tegen inferieure publicaties op internet over alternatieve onderwerpen en hetodeloos beschadigen van integere mensen die als alternatief geneeskundigen werkzaam zijn.

Ook moeten we onze patiënten, die zich achteraf door leugenachtige verhalen van de sekte gedupeerd voelen, stimuleren om alsnog een letselschadeadvocaat in te schakelen om een fikse schadevergoeding te claimen.

En ook de eenzijdige berichtgeving door de nieuwsrubrieken van radio en TV kan niet langer meer worden geaccepteerd. Zo werd het overlijden van Sylvia Millecam door de NOS, als ongekend belangrijk vooraf aan het andere nieuws gebracht, als ware zo juist de wereld in z'n eigen diepste spelonken gestort!

Een schandalige vertoning, die z'n gelijke niet kent en erg genoeg ook nog gespeend bleek van elke vorm van objectiviteit. Op slaafse wijze werd er niet alleen door de NOS, maar ook door diverse andere media, een onvoorstelbaar belachelijk diepe buiging gemaakt voor een stel rancuneuze en vooral gefrustreerde hotemetoten.

Een diepe knieval voor de representanten van het gedrocht 'list en bedrog'!

Ook journalisten moeten we op z'n tijd op de vingers tikken.

Zo is daar mijnheer R. Steenhorst. Een door mij zeer gerespecteerd journalist van 'De Telegraaf'. Waarom moesten de drie artsen die Millecam behandelden nou juist door hem 'GETEISEM!' worden genoemd?

Waarom ontbreekt een dergelijke kwalificatie voor de hierboven genoemde reguliere medische charlatans?

Dat is pas echt 'GETEISEM!'

En dan het onfrisse, zeer tendentieuze en nogal discriminerende verhaal, onder de titel 'Kwakzalvers', van een zekere Simon Rozendaal in de Elsevier (Nr. 15 /2006). In het artikel wordt in feite gesuggereerd dat alleen zwakken van geest van de alternatieve geneeskunst gebruik maken. Een dergelijke buitengewoon beledigende uitspraak zegt dan ook meer over het verstandelijk niveau van mijnheer Rozendaal dan over de patiënten die veelal weloverwogen van de alternatieve geneeskunst gebruik maken. Zijn verhaal, dat tot de echte riooljournalistiek kan worden gerekend, was het toppunt van ongenueanceerd amateuristisch schrijven en denken. Er is geen sprake van ook maar een greintje diepgang. Als men ergens geen verstand van heeft kan men beter z'n waffel houden. Zo'n artikel is een dergelijk tijdschrift dan ook absoluut onwaardig.

Daarentegen was het lezen van de column van Annemarie Postma in het Algemeen Dagblad (6 april 2006) onder de titel 'Heksenjacht' een ware verademing en een groot genoegen.

Een glashelder, kort en bondig betoog!

Op zo'n columnist kan de redactie van die krant trots zijn.

Op zeer duidelijke wijze heeft zij de mening van gewone mensen vertolkt.

Zeer terecht wijst zij erop dat ons land, als je het vergelijkt met hoe het buitenland omgaat met het samenbundelen van reguliere en alternatieve medische krachten

en waarden, echt achterlijk begint te worden.

Kortom, klasse Annemarie!

Natuurlijk werd ze genomineerd voor de Meester Kackadorisprijs.

Dat is een 'shit-kei' die door de antikwakers wordt toegekend aan een persoon of zaak die achter iets of iemand in de alternatieve geneeskunst staat.

Maar Annemarie was in goed gezelschap, want ook Liesbeth List werd geheel onterecht genomineerd.

En, zoals ik in mijn pamflet 'Aanklacht' heb geadviseerd kan dat ding, die stomme kei, bij ontvangst onmiddellijk in het vuilnisvat worden gekieperd.

Het is zo'n ding van niks, dat wordt uitgereikt door mensen van niks!

Per jaar zijn er veertien miljoen (!) consulten bij alternatief geneeskundigen en de populariteit van de alternatieve geneeskunst neemt aldoor toe. Ook onder patiënten met kanker is er steeds meer belangstelling voor de alternatieve geneeskunst.

We mogen dus met recht onze stem verheffen en onze patiënten zullen ons massaal steunen. Daar ben ik zeker van!

We moeten echter waakzaam blijven voor lieden die we kunnen duiden als gevaarlijke reductionisten. Lieden die uiterst beknot zijn in hun denken. Lieden, zoals de representanten van de 'antikwaksekte'. Lieden dus waaraan de geneeskunst niet kan worden toevertrouwd omdat ze elke nieuwe ontwikkeling van therapieën of andere benadering van de zieke medemens in de weg staan.

Vanaf nu moeten we geïnspireerd en vol vuur bij het publiek de aandacht vestigen op regulier gelegaliseerde kwakzalverij. Niets, maar dan ook niets mag meer onbesproken blijven.

De mensen moeten er zich bewust van worden dat ze tot op heden veel te tolerant zijn geweest tegenover de meest afschuwelijke regulier medische blunders.

Veel te tolerant tegen reguliere kwakzalverij!

Het zal binnenkort onze hoogste prioriteit krijgen.

Wanneer het hoger beroep van de drie 'Millecam artsen' dient moeten we ons massaal, geneeskundigen en patiënten, bij de rechtbank vervoegen en op beschaafde maar indringende wijze protesteren tegen de vervolging van onschuldige en uitermate integere mensen. Ik zal tegen die tijd een aantal keren een advertentie in de krant plaatsen en u voor nadere informatie naar mijn website verwijzen.

Mocht de rechter ook in hoger beroep een ongunstig oordeel uitspreken dan stel ik mij voor dat we ons massaal naar Den Haag zullen begeven om aldaar op een parlementaire enquête aan te dringen.

Komt broeders en zusters, laat varen uw angst. Er is niets te verbergen en er is

niets te verliezen! We strijden voor een goede zaak. We strijden voor het behouden van de alternatieve geneeskunst! Een door de mensen zeer gewaardeerde vorm van genezen.

Laat de drie 'Millecam-artsen' duidelijk merken dat ze gesteund worden door velen en nog eens velen!

We dienen nu keihard en nog eens keihard terug te slaan !!!

Gotspe

Intussen staat de tijd niet stil en de wereld draait maar door.

Het nieuws stroomt en stroomt aldoor maar binnen. Elke seconde is er wel weer iets om te vermelden. Zo ook nu, op de valreep, is er nog iets nieuws te melden!

Het volgende is er aan de hand.

De antikwakclub gaat samen met een 'oud inspecteur' de heer Westerouen van Meeteren een Artikel 12 –procedure starten om het Openbaar Ministerie (OM) alsnog te verplichten om vervolging in te stellen tegen de drie alternatieve artsen en nog twee andere behandelaars van mevrouw Millecam.

Behalve bij het Medisch Tuchtcollege deed de toenmalig Inspecteur voor de Gezondheidszorg ook aangifte bij het OM, omdat hij zeer ernstig bezwaar had tegen de wijze waarop de drie artsen mevrouw Millecam hadden behandeld.

Echter, op 3 Oktober 2006 deelde het OM mede, dat ze tegen geen van de behandelaars vervolging gaat instellen.

En, goden zij gedankt, de thans in functie zijnde Inspectie voor de Gezondheidszorg heeft onder supervisie van de nieuwe inspecteur-generaal de heer Prof. dr. G. van der Wal en de interim-inspecteur de heer Oudendijk, besloten om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om tegen het OM-besluit in beroep te gaan. Klasse, een groots en buitengewoon wijs besluit!!!

Eindelijk worden de oud-inspecteurs als Herre Kingma en Menso Westerouen van Meeteren eens flink teruggesloten. Ook de 'antikwak-sekte' krijgt een flinke schop tegen de schenen. Dat is prachtig man!

Dat is raak!

En nu gaan ze een artikel-12 procedure starten.

Wauw, da's nog maffer dan maff!

In artikel 12 staat met koeien van letters dat men belanghebbende moet zijn om een dergelijke procedure te starten. Het enige belang dat antikwak en Menso echter hebben is de intentie om alsnog het alternatieve circuit te binden en te naaien. Kortom, dat circuit moet hoe dan ook om zeep worden geholpen.

'Ik ben oud-inspecteur en dat blijf ik' zegt Menso in het 'Brabants Dagblad' van

Zaterdag 30 december 2006.

Maar, de huidige inspectie voor de gezondheidszorg dreigt met gerechtelijke stappen tegen Menso. Hij heeft z'n telefoon van de inspectie al moeten inleveren en de toegang tot het netwerk is intussen voor hem geblokkeerd.

De inspectie neemt het Menso buitengewoon kwalijk dat hij samen met de 'antikwak-club' de juridische strijd tegen de alternatieve behandelaars van Sylvia Millicam voortzet.

En dat is terecht, meer dan terecht! Iemand die met de 'antikwaksekte' meent te kunnen en moeten heulen dient onmiddellijk te worden afgestraft. Immers, er is dan op geen enkele wijze nog sprake van objectiviteit. En zo heeft Menso z'n eigen geloofwaardigheid ten grave gedragen.

Een oerdomme actie van Menso om met zo'n stel fundamentalisten in zee te gaan!

En als de artikel-12 procedure nu ook nog mislukt, dan kunnen we met z'n allen vaststellen dat zowel Menso als de antikwakkers lekker plat op hun be....., pardon, op hun neus zijn gegaan. En, dat is mooi meegenomen!!!

Overigens rest de vraag wat een oud inspecteur en een voorzitter met z'n kornuiten van de antikwaksekte bezielde om zes jaar na het overlijden van een mevrouw, weliswaar een nationaal bekende mevrouw, alsnog op onmenselijke wijze, blijkbaar vol van rancune en frustratie, gedreven door een welhaast als pathologisch te duiden fanatisme, zout te blijven strooien in de reeds toch al zo diepe wonden bij de drie 'Millicam-artsen'.

Op gewetenloze wijze worden drie integere mensen met hun gezinnen, die reeds door de hele wereld zijn kapot geschreven en kapot geluld, nogeens door een stel ondermaatse kneuters onderuit gehaald.

En, welk belang hebben zij daarbij? Alleen tot meerdere eer en glorie van zichzelf? Willen ze over de rug van een ander zo graag in de schijnwerpers?

Over de rug van een ander omdat ze zelf door gebrek aan gewicht, zo onbeduidend zijn gebleven?

Alleen mensen van het allerlaagste allooi zijn naar mijn mening daartoe in staat.

Onbeschoft gedrag en het ontbreken van medemenselijkheid zijn hier onmiskenbaar de meest kenmerkende eigenschappen! Het nog verder kapot maken van medemensen, die al veel te lang op uiterst verwerpelijke inhumane wijze gewurgd worden in de greep van machteloosheid en gevoelens van wanhoop en verdriet, staat bij hen blijkbaar hoog en diep in hun smerige vaandel gegrift! Het gaat lijken op terroriseren waarbij nog net geen bloed wordt vergoten. Zo behoren mensen toch niet met elkaar om te gaan ?

Onaanvaardbaar, bijkans crimineel gedrag van maatschappelijk onderkruipsel, dat dan ook op straffe van en met onmiddellijke ingang een halt dient te worden toegeroepen.

O ja, dan ook nog even dit. In de Brabantse krant wordt door Menso ook nog gerefereerd aan een uitspraak van Sylvia. Ze zou hebben gezegd, dat ze ‘fout had gegokt’ door de reguliere geneeskunde af te wijzen en geheel voor de alternatieve behandelingen te hebben gekozen.

Nou ja, hier moeten we ons natuurlijk wel direct afvragen hoe betrouwbaar een dergelijke oncontroleerbare mededeling is. En hoe buitengewoon indiscreet is het om een dergelijke vertrouwelijke, op haar sterfbed gedane mededeling op straat te brengen.

Maar Menso, weet u wat de vader van Sylvia Millecam misschien op z’n sterfbed wel heeft gezegd?

“Ik heb hartstikke verkeerd gegokt. Ik had en heb geen kanker en ze hebben me dus nodeloos met die vieze chemische troep vergiftigd! Ik word door een afschuwelijke medische blunder, door echte reguliere kwakzalvers de dood ingesleurd.”

En Menso, nog even een kort vraagje? Wordt de arts of worden de artsen die bij vader Millecam de verkeerde diagnose kanker hebben gesteld en vervolgens de patiënt met afschuwelijk gif op gruwelijke wijze de dood in hebben gejaagd, ook alsnog juridisch vervolgd? Hier is toch echt wel sprake van dood door schuld?

Wellicht Menso, nu u toch niet meer voor de inspectie werkzaam bent heeft u mogelijk nog wat tijd over om zich ook eens in deze zaak te verdiepen!?

Misschien gaan dan de oogjes nog eens open en ziet u glashelder dat de drie ‘Millecam -artsen’ geheel ten onrechte een wel zeer zware onmenselijke straf is opgelegd.

Je weet maar nooit?

Tot slot

We kunnen nu vaststellen dat alles wel zo’n beetje is gezegd.

Alleen hier nog iets over het geweten.

Integere mensen hebben last van hun geweten als ze dingen doen die niet met hun geweten stroken.

Zogezegd, dingen die niet zuiver op de graad zijn.

Het geweten kan je parten spelen en je indringend bezwaren als je bijvoorbeeld een medemens op onzuivere gronden en onvoldoende genuanceerd meent te kunnen beoordelen en veroordelen.

Echter, het volgen van het geweten kan ook leiden tot de opperste vorm van een zindelijke rechtspraak.

In het geval van de drie ‘Millecam-artsen’ derhalve tot vrijspraak.

Laat ik eindigen met de wijze woorden van Revius. Reeds in 1864 schreef hij, als bezwaar tegen de wet van Thorbecke die in 1865 werd ingevoerd, het volgende:

‘Het monopolie der geneeskunst is klaarblijkelijk ingesteld met het doel om de ingezetenen tegen kwakzalverij te beschermen. De wet geeft de burger vrijheid zijn godsdienst te kiezen, de opvoeding van zijn kinderen te regelen, zich aan gevaren bloot te stellen in kruut-, stoom- en andere fabrieken, doch hij mag zijn zieke lichaam niet toevertrouwen aan de geneesheer van zijn keuze, hij mag geen vertrouwen stellen in enige geneeswijze die niet door de monopolisten is goedgekeurd zonder medeplichtig te worden aan een overtreding van de wet. Die toestand druist in tegen alle reden, recht en billijkheid.’

Moge het Medisch Tuchtcollege, geheel in overeenstemming met het geweten, van deze wijze woorden, die op sublieme en tegelijk subtiele wijze volledig in het denken van Sylvia zouden passen, doordrongen zijn!

Voor meer informatie, zie: www.antikwak.com

